

331

Besluit van 28 mei 1991, houdende wijziging van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 en andere uitkeringsregelingen

Wij Beatrix, bij de gratie Gods, Koningin der Nederlanden, Prinses van Oranje-Nassau, enz. enz. enz.

Op de voordracht van Onze Minister van Binnenlandse Zaken van 25 februari 1991, nr. AW90/102/U32, directoraat-generaal Management en Personeelsbeleid, directie Arbeidsvoorwaarden, afdeling Pensioenen en Sociale Zekerheid;

Gelet op artikel 125, eerste lid, en artikel 134, eerste lid, van de Ambtenarenwet 1929 (Stb. 1929, 530), artikel 5, van de Termijnenwet (Stb. 1964, 314) en artikel 23 van de Wet van 15 juni 1972, Stb. 449, tot gemeentelijke herindeling van Noordwest-Overijssel;

De Raad van State gehoord (advies van 28 maart 1991, nr. W04.91.0108);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Binnenlandse Zaken van 15 mei 1991, nr. AW90/102/41, directoraat-generaal Management en Personeelsbeleid, directie Arbeidsvoorwaarden, afdeling Pensioenen en Sociale Zekerheid;

Hebben goedgevonden en verstaan:

ARTIKEL I

Het Rijkswachtgeldbesluit 1959 (Stb. 1986, 489)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 1 wordt vervangen door:

Artikel 1

Dit besluit verstaat onder:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Binnenlandse Zaken;
- b. pensioenwet: de Algemene burgerlijke pensioenwet (Stb. 1986, 540);
- c. pensioen: een pensioen in de zin van de Algemene burgerlijke pensioenwet;
- d. lichamen: rechtspersonen, maat- en vennootschappen, samenwerkingsvormen zonder rechtspersoonlijkheid die met verenigingen

maatschappelijk gelijk kunnen worden gesteld, ondernemingen van publiekrechtelijke rechtspersonen en doelvermogens.

B

In artikel 3 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het eerste lid, onder b en c, wordt «artikel 6, tweede en derde lid» vervangen door: artikel 6a, derde tot en met vijfde lid;
2. In het eerste lid, onder d, wordt «artikel D3 van de pensioenwet» vervangen door: artikel D4 van de pensioenwet;
3. In het tweede lid wordt «artikel 6, derde lid» vervangen door «artikel 6a, vierde en vijfde lid» en «artikel D1, onder b tot en met e, van de pensioenwet» vervangen door «artikel D1, tweede lid, van de pensioenwet».

C

Na artikel 3 wordt een nieuw artikel 3a ingevoegd, luidende:

Artikel 3a

1. Dit besluit verstaat onder dienstbetrekking iedere publiekrechtelijke of privaatrechtelijke arbeidsverhouding waarbij in dienst van een natuurlijke persoon of een lichaam werkzaamheden tegen bezoldiging of loon worden verricht.
2. Het bepaalde bij of krachtens de artikelen 4, 5 en 6 van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93) is van overeenkomstige toepassing.

D

In artikel 4a worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. Onder vernummering van het tweede lid tot derde lid, wordt een nieuw tweede lid ingevoegd, luidende:
 2. De belanghebbende, die op de dag van het ontslag metterwoon verblijf houdt in het buitenland dan wel nadien metterwoon verblijf gaat houden in het buitenland en die de leeftijd van 55 jaar nog niet heeft bereikt, is verplicht zich te doen inschrijven als werkzoekende bij een aldaar gevestigde instantie van arbeidsbemiddeling die daartoe de mogelijkheid biedt en die naar het oordeel van Onze Minister vergelijkbaar is met de Arbeidsvoorzieningsorganisatie.
2. Het derde lid komt als volgt te luiden:
3. Onze Minister kan bepalen dat de in het eerste en tweede lid omschreven verplichting niet geldt voor bepaalde belanghebbenden of groepen van belanghebbenden die de leeftijd van 55 jaar nog niet hebben bereikt.

E

Artikel 6 wordt vervangen door:

Artikel 6

1. De duur van het wachtgeld is 6 maanden, met ingang van de dag waarop het ontslag ingaat.
2. Indien de belanghebbende:
 - a. in de periode van 5 jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag ten minste gedurende 3 jaar als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet en in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest;

b. onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag recht heeft op een uitkering op grond van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (Stb. 1980, 28);

wordt de duur van het wachtgeld verlengd met:

- 3 maanden bij een arbeidsverleden van ten minste 5 jaar;
- 0,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 10 jaar;
- 1 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 15 jaar;
- 1,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 20 jaar;
- 2 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 25 jaar;
- 2,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 30 jaar;
- 3,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 35 jaar, en
- 4,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 40 jaar.

3. Het arbeidsverleden bedoeld in het tweede lid, wordt vastgesteld door samentelling van:

a. perioden, gelegen in de 5 jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, waarover de belanghebbende aantoonbaar als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet en in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam te zijn geweest, en

b. de periode gelegen tussen de 18e verjaardag van de belanghebbende en de dag, gelegen 5 jaar voor het ontslag.

4. Perioden, waarin een belanghebbende:

a. recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Stb. 1987, 89), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt op grond van artikel 58, eerste of derde lid, van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet, die al dan niet vermeerderd met een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

b. ter zake van een dienstbetrekking op grond waarvan hem door het Rijk invaliditeitspensioen was verzekerd, recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt die naar aard en strekking overeenkomt met een toelage als bedoeld onder a, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 73% of meer bedraagt van de middelsom, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

c. een uitkering ontvangt op grond van hoofdstuk III van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen (Stb. 1972, 313), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80% of een toelage op grond van dat hoofdstuk, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

d. na beëindiging van zijn dienstbetrekking een uitkering ontvangt op grond van de Ziektewet (Stb. 1987, 88) over de maximale duur bedoeld in artikel 29, tweede lid, van die wet;

e. een uitkering ontvangt, die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering bedoeld onder a of d;

worden, indien deze uitkeringen worden ontvangen in verband met een gewezen dienstbetrekking van 8 of meer uren per week, in aanmerking genomen voor de periode van drie jaar bedoeld in het tweede lid, en voor de perioden gelegen in de vijf jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, bedoeld in het derde lid.

5. Voor de periode van drie jaar bedoeld in het tweede lid, en voor de perioden gelegen in de vijf jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, bedoeld in het derde lid, worden perioden waarin een persoon een tot zijn huishouden behorend kind:

a. beneden de leeftijd van 6 jaar verzorgt, zonder dat deze persoon in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest of

een uitkering heeft ontvangen als bedoeld in het vierde lid, volledig, en
b. vanaf de leeftijd van 6 jaar doch beneden de leeftijd van 12 jaar verzorgt, zonder dat deze persoon in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest of een uitkering heeft ontvangen als bedoeld in het vierde lid, voor de helft in aanmerking genomen.

6. Voor de toepassing van het vijfde lid worden als perioden van verzorging niet meegeteld de periode waarin:

a. de verzorgende persoon als werknemer in de zin van een wettelijke regeling inzake werkloosheid recht heeft op een uitkering ter zake van werkloosheid; en

b. de verzorging buiten Nederland plaatsvindt anders dan tijdens vakantie.

7. Indien er in een gezamenlijke huishouding meer verzorgende personen zijn als bedoeld in het vijfde lid, wordt voor de toepassing van dat lid als verzorgende persoon van het kind beschouwd, degene van deze personen die zij als zodanig hebben aangewezen. Ingeval geen verzorgende persoon wordt aangewezen, is Onze Minister bevoegd een van hen die naar zijn oordeel als verzorgende persoon moet worden beschouwd, als zodanig aan te wijzen.

8. Voor de toepassing van het vijfde en zevende lid wordt onder:

a. een kind verstaan een eigen, aangehuwd of pleegkind;
b. een pleegkind verstaan een kind dat als eigen kind wordt onderhouden en opgevoed.

9. De regels die gesteld zijn krachtens artikel 42, negende lid, van de Werkloosheidswet, zijn van overeenkomstige toepassing.

10. In bijzondere gevallen kan Onze Minister na afloop van de in het eerste en tweede lid bedoelde termijnen de duur van het wachtgeld verlengen.

F

Na artikel 6 wordt een nieuw artikel 6a ingevoegd, luidende:

Artikel 6a

1. In afwijking van artikel 6, wordt, indien dit leidt tot een langere wachtgeldduur, waarin tevens voor zover van toepassing de bijzondere verlenging als bedoeld in het vierde lid, is begrepen, de duur van het wachtgeld vastgesteld overeenkomstig de volgende leden.

2. De duur van het wachtgeld wordt vastgesteld op drie maanden, vermeerderd voor de belanghebbende:

a. die op de dag van ontslag de leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt met een duur gelijk aan 18% van de dienstduur;

b. die op de dag van ontslag 21 jaar oud is met een duur van 19,5% van de dienstduur en zo vervolgens per leeftijdsjaar opklimmende met 1,5%;

c. die op de dag van ontslag 60 jaar of ouder is, met een duur gelijk aan 78% van de dienstduur.

3. Ten aanzien van de belanghebbende die bij de aanvang van de in het tweede lid bedoelde dienstduur in het genot was van wachtgeld, waarvan de duur is vastgesteld krachtens het eerste en tweede lid van dit artikel, of van een uitkering waarvan de duur is vastgesteld krachtens artikel 8a, tweede lid, van de Uitkeringsregeling 1966, wordt bij de berekening van de duur van het wachtgeld op basis van het tweede lid mede in aanmerking genomen de dienstduur, welke bij de berekening van de duur van het eerder toegekende wachtgeld of de eerder toegekende uitkering in aanmerking is genomen. Op de aldus berekende duur wordt de duur van het eerder toegekende wachtgeld of de eerder toegekende uitkering, met uitzondering van de verlenging bedoeld in het volgende lid, in mindering gebracht.

4. In aanvulling op de duur van het wachtgeld van de belanghebbende die ten tijde van het ontslag een diensttijd, voor zover geldig voor pensioen, van ten minste tien jaar heeft volbracht, wordt indien de som van zijn leeftijd en diensttijd ten tijde van het ontslag 60 jaren of meer bedraagt, na afloop van de termijn waarover wachtgeld is toegekend, een bijzondere verlenging verleend. Deze bijzondere verlenging duurt tot de eerste dag van de kalendermaand volgende op die waarin hij de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt.

5. De verlenging bedoeld in het vierde lid vindt niet plaats in het geval, dat ter zake van een eerder toegekend wachtgeld de vorenbedoelde verlenging reeds heeft plaatsgehad, tenzij de belanghebbende nadien weder een diensttijd, voor zover geldig voor pensioen, van ten minste tien jaar heeft vervuld. In dat geval blijft de tijd die in aanmerking is genomen bij de bijzondere verlenging, buiten aanmerking.

6. In bijzondere gevallen kan Onze Minister na afloop van de in het eerste en tweede lid bedoelde termijnen de duur van het wachtgeld verlengen.

G

Onder het opschrift «Vervolg-wachtgeld» wordt na artikel 6a een nieuw artikel 6b ingevoegd, luidende:

Artikel 6b

1. De belanghebbende, die het einde van de wachtgeldduur bedoeld in artikel 6, tweede lid, heeft bereikt, heeft in aansluiting op dat wachtgeld recht op een vervolgwachtgeld.

2. De belanghebbende die

a. het einde van de wachtgeldduur bedoeld in artikel 6, eerste lid, heeft bereikt en

b. voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 6, tweede lid, onderdeel a of b, doch uitsluitend wegens zijn arbeidsverleden geen recht heeft op verlenging van de wachtgeldduur, heeft recht op een vervolgwachtgeld.

3. Behoudens het gestelde in de volgende leden is de duur van het vervolgwachtgeld een jaar.

4. De duur van het vervolgwachtgeld voor de belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is, bedraagt drie en een half jaar.

5. De belanghebbende aan wie uitsluitend ingevolge het eerste en tweede lid van artikel 6a een wachtgeld is toegekend en die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 6, tweede lid, onderdeel a of b, heeft aansluitend recht op een vervolgwachtgeld indien het toegekende wachtgeld eindigt op een tijdstip gelegen binnen een jaar na de datum waarop zijn wachtgeld zou zijn beëindigd, wanneer dit zou zijn toegekend ingevolge artikel 6. Het vervolgwachtgeld eindigt op het tijdstip gelegen een jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

6. De belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is, aan wie uitsluitend ingevolge het eerste en tweede lid van artikel 6a een wachtgeld is toegekend en die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 6, tweede lid, onderdeel a of b, heeft aansluitend recht op een vervolgwachtgeld indien het toegekende wachtgeld eindigt op een tijdstip gelegen binnen drie en een half jaar na de datum waarop zijn wachtgeld zou zijn beëindigd, wanneer dit zou zijn toegekend ingevolge artikel 6. Het vervolgwachtgeld eindigt op het tijdstip gelegen drie en een half jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

7. Tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald, zijn bepalingen van het wachtgeld van overeenkomstige toepassing op het vervolgwachtgeld.

H

In artikel 7 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het tweede lid wordt «artikel 6, derde lid» vervangen door: artikel 6a, vierde lid.
2. In het derde lid wordt «artikel 6, vierde lid» vervangen door: artikel 6a, zesde lid.

I

Onder het opschrift «Bedrag van het vervolgwachtgeld» wordt na artikel 7 een nieuw artikel 7a ingevoegd, luidende:

Artikel 7a

1. Het bedrag van het vervolgwachtgeld is gelijk aan het minimumloon, met dien verstande dat dit bedrag nooit meer kan bedragen dan 70% van de bezoldiging.
2. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder minimumloon verstaan het maandbedrag van het minimumloon bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder a, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Stb. 1968, 657), of, indien het een belanghebbende jonger dan 23 jaar betreft, het voor zijn leeftijd geldende minimumloon bedoeld in artikel 7, derde lid, en artikel 8, derde lid, van genoemde wet, beide vermeerderd met de daarvoor berekende vakantiebijslag bedoeld in artikel 15 van die wet.

J

In artikel 9, vijfde lid, wordt «60 jaar» vervangen door: 55 jaar.

K

In artikel 13 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het eerste lid, onder b, wordt «maand» vervangen door: kalendermaand.
2. Het derde lid, onderdelen c en d, komt als volgt te luiden:
 - c. de in artikel 4a, eerste en tweede lid, bedoelde inschrijving teniet doet of nalaat haar op de door de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling bepaalde tijdstippen te doen verlengen;
 - d. als ingeschrevene bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling verzuimt gevolg te geven aan een oproeping of aanwijzing van die organisatie dan wel die instantie, die kan leiden tot het verkrijgen van werk, dat voor hem passend kan worden geacht dan wel weigert dergelijk werk te aanvaarden.

L

In artikel 14 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het tweede lid, onder b, wordt «houdt» vervangen door: gaat houden.
2. In het tweede lid, onder d, wordt «de Arbeidsvoorzieningsorganisatie» vervangen door: de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling en «artikel 4a, eerste lid» door: artikel 4a, eerste en tweede lid.

M

In artikel 16 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het eerste lid en het tweede lid, onder a, wordt «laatstelijk genoten bezoldiging» vervangen door: bezoldiging.
2. In het tweede lid, onder b, wordt «artikel 95, derde lid, van het Algemeen Rijksambtenarenreglement» vervangen door: artikel 95, vijfde lid, van het Algemeen Rijksambtenarenreglement.

N

In artikel 17 wordt «laatstelijk genoten bezoldiging» vervangen door: bezoldiging.

O

In artikel 18 wordt «Verplaatsingskostenbesluit 1962» vervangen door: Verplaatsingskostenbesluit 1989.

P

Artikel 23 wordt vervangen door:

Artikel 23

De Algemene Termijnenwet (Stb. 1964, 314) is niet van toepassing op de termijnen gesteld in artikel 6, eerste en tweede lid, artikel 6a, tweede lid, artikel 6b, derde tot en met zesde lid, artikel 7, eerste lid, en artikel 19, tweede lid.

Q

In artikel 24, derde lid, wordt «zijn de artikelen 1, 4, tweede lid, 6, derde en vierde lid, 7, met uitzondering van het eerste lid, en 8 tot en met 21 van dit besluit» vervangen door: zijn de artikelen 1, 4, tweede lid, 6a, vierde tot en met zesde lid, 7, met uitzondering van het eerste lid, en 8 tot en met 23 van dit besluit.

ARTIKEL II

De Uitkeringsregeling 1966 (Stb. 1986, 490)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 1 wordt vervangen door:

Artikel 1

Dit besluit verstaat onder:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Binnenlandse Zaken;
- b. pensioenwet: de Algemene burgerlijke pensioenwet (Stb. 1986, 540);
- c. pensioen: een pensioen in de zin van de Algemene burgerlijke pensioenwet;
- d. lichamen: rechtspersonen, maat- en vennootschappen, samenwerkingsvormen zonder rechtspersoonlijkheid die met verenigingen maatschappelijk gelijk kunnen worden gesteld, ondernemingen van publiekrechtelijke rechtspersonen en doelvermogens.

B

In artikel 3 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het eerste lid onder d, wordt «artikel D3 van de pensioenwet» vervangen door: artikel D4 van de pensioenwet;
2. In het tweede lid wordt «artikel D1, onder c tot en met e, van de pensioenwet» vervangen door: artikel D1, tweede lid, van de pensioenwet.

C

Na artikel 3 wordt een nieuw artikel 3a ingevoegd, luidende:

Artikel 3a

1. Dit besluit verstaat onder dienstbetrekking iedere publiekrechtelijke of privaatrechtelijke arbeidsverhouding waarbij in dienst van een natuurlijke persoon of een lichaam werkzaamheden tegen bezoldiging of loon worden verricht.
2. Het bepaalde bij of krachtens de artikelen 4, 5 en 6 van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93) is van overeenkomstige toepassing.

D

In artikel 6 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. Onder vernummering van het tweede lid tot derde lid, wordt een nieuw tweede lid ingevoegd, luidende:
 2. De belanghebbende, die op de dag van het ontslag metterwoon verblijf houdt in het buitenland dan wel nadien metterwoon verblijf gaat houden in het buitenland en die de leeftijd van 55 jaar nog niet heeft bereikt, is verplicht zich te doen inschrijven als werkzoekende bij een aldaar gevestigde instantie van arbeidsbemiddeling die daartoe de mogelijkheid biedt en die naar het oordeel van Onze Minister vergelijkbaar is met de Arbeidsvoorzieningsorganisatie.
 2. Het derde lid komt als volgt te luiden:
 3. Onze Minister kan bepalen dat de in het eerste en tweede lid omschreven verplichting niet geldt voor bepaalde belanghebbenden of groepen van belanghebbenden die de leeftijd van 55 jaar nog niet hebben bereikt.

E

Artikel 7 komt als volgt te luiden:

Artikel 7

1. Met ingang van de dag waarop het ontslag ingaat, bestaat recht op een uitkering waarvan de duur wordt vastgesteld:
 - a. voor de belanghebbende die in de periode van 12 maanden onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag in ten minste 26 weken als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet werkzaam is geweest, ingevolge artikel 8;
 - b. voor de belanghebbende die een diensttijd heeft van ten minste drie jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, ingevolge artikel 8, dan wel – wanneer het bepaalde in artikel 8a, eerste lid, daartoe aanleiding geeft – ingevolge artikel 8a, tweede lid, en, indien van toepassing, artikel 8a, vierde lid.
2. Indien het ontslag ingaat binnen 12 maanden na afloop van perioden waarin de belanghebbende ten gevolge van arbeidsongeschiktheid verhinderd was werkzaamheden te verrichten, of werkzaamheden heeft verricht als bedoeld in artikel 8 van de Werkloosheidswet en

hij de hoedanigheid van werknemer heeft herkreten, wordt de in het eerste lid, onder a, bedoelde periode van 12 maanden verlengd met de duur van de perioden van de bedoelde verhindering.

3. De in een week verrichte werkzaamheden worden slechts in aanmerking genomen, voor zover zij betrekking hebben op de dienstbetrekking waaruit de belanghebbende is ontslagen en op een of meer dienstbetrekkingen waarvoor eerstgenoemde dienstbetrekking in de plaats is gekomen, en voor zover deze niet reeds eerder in aanmerking zijn genomen voor een recht op uitkering.

4. Met weken, bedoeld in het eerste tot en met derde lid, worden gelijkgesteld weken, waarover de belanghebbende zonder te werken loon heeft ontvangen.

5. De regels die gesteld zijn krachtens artikel 17, vierde en vijfde lid, van de Werkloosheidswet, zijn van overeenkomstige toepassing.

6. In bijzondere gevallen kan Onze Minister bepalen dat, wanneer niet aan de verplichting bedoeld in artikel 6, eerste lid, is voldaan, het recht op uitkering ingaat met de dag waarop de inschrijving bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie van zijn woonplaats heeft plaatsgehad.

7. Geen recht op uitkering bestaat:

a. indien de belanghebbende ter zake van het ontslag recht heeft op pensioen;

b. indien de belanghebbende op de dag van het ontslag de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt;

c. indien het ontslag aan eigen schuld of toedoen is te wijten;

d. indien het ontslag naar het oordeel van Onze Minister geacht moet worden niet te leiden tot onvrijwillige werkloosheid;

e. voor de belanghebbende, die de leeftijd van 55 jaar nog niet heeft bereikt, aan wie schriftelijk is medegedeeld, dat hem eervol ontslag zal worden verleend en die na die mededeling een hem aangeboden betrekking, welke mede in verband met zijn persoonlijkheid en zijn omstandigheden voor hem passend is te achten, heeft geweigerd te aanvaarden.

8. Onze Minister beslist over de toekenning van uitkering op schriftelijke aanvraag door de belanghebbende. De stukken die Onze Minister nodig acht voor de behandeling van de aanvraag dienen door of vanwege de belanghebbende te worden overgelegd.

F

1. Het opschrift boven artikel 8 komt als volgt te luiden:

Duur van de uitkering

2. Artikel 8 wordt vervangen door:

Artikel 8

1. De uitkeringsduur is 6 maanden, met ingang van de dag waarop het ontslag ingaat.

2. Indien de belanghebbende:

a. in de periode van 5 jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag ten minste gedurende 3 jaar als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet en in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest;

b. onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag recht heeft op een uitkering op grond van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (Stb. 1980, 28);

wordt de duur van de uitkering verlengd met:

3 maanden bij een arbeidsverleden van ten minste 5 jaar;

0,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 10 jaar;

1 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 15 jaar;

1,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 20 jaar;

- 2 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 25 jaar;
 - 2,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 30 jaar;
 - 3,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 35 jaar, en
 - 4,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 40 jaar.
3. Het arbeidsverleden bedoeld in het tweede lid, wordt vastgesteld door samentelling van:
- a. perioden, gelegen in de 5 jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, waarover de belanghebbende aantoonbaar als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet en in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam te zijn geweest, en
 - b. de periode gelegen tussen de 18e verjaardag van de belanghebbende en de dag, gelegen 5 jaar voor het ontslag.
4. Perioden, waarin een belanghebbende:
- a. recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Stb. 1987, 89), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt op grond van artikel 58, eerste of derde lid, van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet, die al dan niet vermeerderd met een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;
 - b. ter zake van een dienstbetrekking op grond waarvan hem door het Rijk invaliditeitspensioen was verzekerd, recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt die naar aard en strekking overeenkomt met een toelage als bedoeld onder a, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 73% of meer bedraagt van de middelsom, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;
 - c. een uitkering ontvangt op grond van hoofdstuk III van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen (Stb. 1972, 313), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80% of een toelage op grond van dat hoofdstuk, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;
 - d. na beëindiging van zijn dienstbetrekking een uitkering ontvangt op grond van de Ziektewet (Stb. 1987, 88) over de maximale duur, bedoeld in artikel 29, tweede lid, van die wet;
 - e. een uitkering ontvangt, die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering bedoeld onder a of d;
- worden, indien deze uitkeringen worden ontvangen in verband met een gewezen dienstbetrekking van 8 of meer uren per week, in aanmerking genomen voor de periode van drie jaar bedoeld in het tweede lid, en voor de perioden gelegen in de vijf jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag bedoeld in het derde lid.
5. Voor de periode van drie jaar bedoeld in het tweede lid, en voor de perioden gelegen in de vijf jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag bedoeld in het derde lid, worden perioden waarin een persoon een tot zijn huishouden behorend kind:
- a. beneden de leeftijd van 6 jaar verzorgt, zonder dat deze persoon in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest of een uitkering heeft ontvangen als bedoeld in het vierde lid, volledig, en
 - b. vanaf de leeftijd van 6 jaar doch beneden de leeftijd van 12 jaar verzorgt, zonder dat deze persoon in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest of een uitkering heeft ontvangen als bedoeld in het vierde lid, voor de helft in aanmerking genomen.
6. Voor de toepassing van het vijfde lid worden als perioden van verzorging niet meegeteld de periode waarin:
- a. de verzorgende persoon als werknemer in de zin van een wettelijke

regeling inzake werkloosheid recht heeft op een uitkering ter zake van werkloosheid; en

b. de verzorging buiten Nederland plaatsvindt anders dan tijdens vakantie.

7. Indien er in een gezamenlijke huishouding meer verzorgende personen zijn als bedoeld in het vijfde lid, wordt voor de toepassing van dat lid als verzorgende persoon van het kind beschouwd, degene van deze personen die zij als zodanig hebben aangewezen. Ingeval geen verzorgende persoon wordt aangewezen, is Onze Minister bevoegd een van hen die naar zijn oordeel als verzorgende persoon moet worden beschouwd, als zodanig aan te wijzen.

8. Voor de toepassing van het vijfde en zevende lid wordt onder:

a. een kind verstaan een eigen, aangehuwd of pleegkind;

b. een pleegkind verstaan een kind dat als eigen kind wordt onderhouden en opgevoed.

9. De regels die gesteld zijn krachtens artikel 42, negende lid, van de Werkloosheidswet, zijn van overeenkomstige toepassing.

10. In bijzondere gevallen kan Onze Minister na afloop van de in het eerste en tweede lid bedoelde termijnen de duur van de uitkering verlengen.

G

Na artikel 8 wordt een nieuw artikel 8a ingevoegd, luidende:

Artikel 8a

1. In afwijking van artikel 8, eerste en tweede lid, wordt, indien dit leidt tot een langere uitkeringsduur, waarin tevens voor zover van toepassing de bijzondere verlenging bedoeld in het vierde lid is begrepen, de duur van de uitkering vastgesteld overeenkomstig de volgende leden.

2. De duur van de uitkering wordt vastgesteld op een aantal maanden, gelijk aan 1/6 deel van de diensttijd, waarna de uitkomst naar boven wordt afgerond op hele maanden.

3. De ingevolge het tweede lid berekende uitkeringsduur wordt ten hoogste vastgesteld op 24 maanden.

4. Indien een belanghebbende ten tijde van het ontslag een diensttijd van ten minste tien jaren heeft volbracht en de som van zijn leeftijd en diensttijd, die hij ten tijde van het ontslag heeft bereikt, 60 jaren of meer bedraagt, wordt hem na afloop van de termijn waarover uitkering is toegekend aansluitend gedurende een periode van zes maanden een bijzondere verlenging verleend.

5. In bijzondere gevallen kan Onze Minister na afloop van de in het eerste en tweede lid bedoelde termijnen de duur van de uitkering verlengen.

H

Onder het opschrift «Vervoluitkering» wordt na artikel 8a een nieuw artikel 8b ingevoegd, luidende:

Artikel 8b

1. De belanghebbende, die het einde van de uitkeringsduur, bedoeld in artikel 8, tweede lid, heeft bereikt, heeft in aansluiting op die uitkering recht op een vervoluitkering.

2. De belanghebbende die

a. het einde van de uitkeringsduur bedoeld in artikel 8, eerste lid, heeft bereikt, en

b. voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 8, tweede lid,

onderdeel a of b, doch uitsluitend wegens zijn arbeidsverleden geen recht heeft op verlenging van de uitkeringsduur, heeft recht op een vervolgitkering.

3. Behoudens het gestelde in de volgende leden is de duur van de vervolgitkering een jaar.

4. De duur van de vervolgitkering voor de belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is, bedraagt drie en een half jaar.

5. De belanghebbende aan wie ingevolge artikel 8a een uitkering is toegekend, heeft aansluitend recht op een vervolgitkering indien de toegekende uitkering eindigt op een tijdstip gelegen binnen een jaar na de datum waarop zijn uitkering zou zijn beëindigd, wanneer deze zou zijn toegekend ingevolge artikel 8. De vervolgitkering eindigt op het tijdstip gelegen een jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

6. De belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is en aan wie ingevolge artikel 8a een uitkering is toegekend, heeft aansluitend recht op een vervolgitkering indien de toegekende uitkering eindigt op een tijdstip gelegen binnen drie en een half jaar na de datum waarop zijn uitkering zou zijn beëindigd, wanneer deze zou zijn toegekend ingevolge artikel 8. De vervolgitkering eindigt op het tijdstip gelegen drie en een half jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

7. Tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald, zijn bepalingen van de uitkering van overeenkomstige toepassing op de vervolgitkering.

I

Onder het opschrift «Bedrag van de uitkering» wordt een nieuw artikel 8c ingevoegd, luidende:

Artikel 8c

1. Het bedrag van de uitkering is gedurende de eerste twee maanden gelijk aan 90% van de bezoldiging, gedurende de volgende twee maanden 80% en vervolgens 70% van de bezoldiging.

2. Het bedrag van de uitkering is gedurende de termijn van de bijzondere verlenging ingevolge artikel 8a, vierde lid, 70% van de bezoldiging.

J

Onder het opschrift «Bedrag van de vervolgitkering» wordt een nieuw artikel 8d ingevoegd, luidende:

Artikel 8d

1. Het bedrag van de vervolgitkering is gelijk aan het minimumloon, met dien verstande dat dit bedrag nooit meer kan bedragen dan 70% van de bezoldiging.

2. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder minimumloon verstaan het maandbedrag van het minimumloon bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder a, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Stb. 1968, 657), of, indien het een belanghebbende jonger dan 23 jaar betreft, het voor zijn leeftijd geldende minimumloon bedoeld in artikel 7, derde lid, en artikel 8, derde lid, van genoemde wet, beide vermeerderd met de daarvoor berekende vakantiebijslag bedoeld in artikel 15 van die wet.

K

1. Het opschrift boven artikel 9 komt te luiden: Samenloop van uitkering met inkomsten uit of in verband met arbeid of bedrijf.

2. In artikel 9 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- a. In het eerste en tweede lid wordt «lange uitkering» vervangen door: uitkering.
- b. In het eerste lid wordt «De inkomsten die de belanghebbende» vervangen door: Behoudens het bepaalde in artikel 25 worden de inkomsten die de belanghebbende.

L

1. Het opschrift boven artikel 11 komt te luiden: Vermindering van de uitkering.
2. In artikel 11 wordt «lange uitkering» vervangen door: uitkering.

M

1. Het opschrift boven artikel 12 komt te luiden: Afkoop van het recht op uitkering.
2. Artikel 12 komt te luiden:
Op verzoek van de belanghebbende die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 8, tweede lid, onderdeel a of b, kan het recht op de uitkering geheel of ten dele worden afgekocht.

N

1. Het opschrift boven artikel 13 komt te luiden: Tegemoetkoming verhuiskosten voor rechthebbenden op uitkering.
2. In artikel 13 worden de volgende wijzigingen aangebracht:
 - a. «Aan de belanghebbende aan wie een lange uitkering is toegekend» wordt vervangen door: Aan de belanghebbende die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 8, tweede lid, onderdeel a of b, aan wie een uitkering is toegekend;
 - b. «Verplaatsingskostenbesluit 1962» wordt vervangen door: Verplaatsingskostenbesluit 1989.

O

De artikelen 14 en 15 alsmede het daarboven geplaatste opschrift vervallen.

P

- In artikel 16 worden de volgende wijzigingen aangebracht:
1. In het eerste lid en het tweede lid, onder a, wordt «laatstelijk genoten bezoldiging» vervangen door: bezoldiging.
 2. In het tweede lid, onder b, wordt «artikel 95, derde lid, van het Algemeen Rijksambtenarenreglement» vervangen door: artikel 95, vijfde lid, van het Algemeen Rijksambtenarenreglement.

Q

- In artikel 17 worden de volgende wijzigingen aangebracht:
1. In het tweede lid, eerste volzin, wordt «lange uitkering» vervangen door: uitkering.
 2. In het vijfde lid wordt «60 jaar» vervangen door: 55 jaar.

R

In artikel 19, vijfde lid, wordt «vinden de artikelen 9 en 20» vervangen door: vindt artikel 9.

S

In artikel 22 wordt «laatstelijk genoten bezoldiging» vervangen door: bezoldiging.

T

1. Het opschrift boven artikel 25 komt te luiden: Verval en opnieuw toekennen van het recht op uitkering.

2. Artikel 25 komt als volgt te luiden:

1. Het recht op uitkering dat in verband met het niet voldoen aan de voorwaarde bedoeld in artikel 8, tweede lid, onderdeel a of b, uitsluitend wordt vastgesteld ingevolge artikel 8, eerste lid, vervalt met ingang van de dag waarop de werkloosheid eindigt en wordt bij weer intredende onvrijwillige werkloosheid opnieuw toegekend voor de resterende duur met ingang van de dag waarop de laatstbedoelde werkloosheid ingaat, tenzij de belanghebbende ter zake van deze laatstelijk opgetreden werkloosheid aanspraak heeft op een uitkering krachtens de Werkloosheidswet of krachtens enige publiekrechtelijke regeling inzake wachtgeld of uitkering.

2. Voor toepassing van dit artikel wordt onder beëindiging van de werkloosheid begrepen:

a. het aanvaard hebben van een naar zijn aard vaste dienstbetrekking;
b. het gedurende een periode van een maand vervuld hebben van een naar zijn aard tijdelijke dienstbetrekking bij dezelfde werkgever, voor zover de omvang van de nieuwe dienstbetrekking ten minste gelijk is aan die van de dienstbetrekking op basis waarvan het recht op uitkering bestaat.

3. Een belanghebbende die bij afloop van de opnieuw toegekende uitkering bedoeld in het eerste lid, nog onvrijwillig werkloos is, heeft opnieuw recht op een uitkering, mits de belanghebbende:

a. binnen 6 maanden na de dag waarop het recht op uitkering ontstond als bedoeld in artikel 7, eerste lid, onder a, arbeid in dienstbetrekking heeft aanvaard, en

b. in ten minste 13 weken opnieuw werkzaam is geweest als werknemer bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet.

4. Voor de toepassing van het derde lid worden weken waarop de belanghebbende zonder te werken loon heeft ontvangen, gelijkgesteld met gewerkte weken.

5. De duur van de uitkering bedoeld in het derde lid, bedraagt zes maanden, verminderd met de resterende duur van de opnieuw toegekende uitkering bedoeld in het eerste lid.

6. Onze Minister beslist over het opnieuw toekennen van de uitkering bedoeld in het eerste lid, en op toekenning van een uitkering bedoeld in het derde lid, op schriftelijke aanvraag door de belanghebbende. De stukken die Onze Minister nodig acht voor de behandeling van de aanvraag dienen door of vanwege de belanghebbende te worden overgelegd.

7. Het recht op uitkering vervalt wanneer de daartoe strekkende aanvraag, bedoeld in het zesde lid en in artikel 7, achtste lid, niet binnen een termijn van twee jaren na het ontstaan of het opnieuw ontstaan van dat recht bij Onze Minister is ingekomen.

U

Onder het opschrift «Vervallenverklaring van het recht op uitkering» wordt na artikel 25 een nieuw artikel 25a ingevoegd, luidende:

Artikel 25a

1. Het recht op uitkering kan geheel of ten dele vervallen worden verklaard indien hij die uitkering geniet:
 - a. zich zodanig gedraagt dat hij, ware hij in dienst gebleven, zou zijn ontslagen;
 - b. de gegevens, die noodzakelijk zijn voor de vaststelling of de vermindering van de uitkering niet, niet volledig of onjuist verstrekt;
 - c. de in artikel 6, eerste en tweede lid, bedoelde inschrijving teniet doet of nalaat haar op de door de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling bepaalde tijdstippen te doen verlengen;
 - d. als ingeschrevene bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling verzuimt gevolg te geven aan een oproeping of aanwijzing van die organisatie dan wel die instantie, die kan leiden tot het verkrijgen van werk, dat voor hem passend kan worden geacht dan wel weigert dergelijk werk te aanvaarden;
 - e. niet ernstig tracht werk te vinden.
2. Het eerste voorgaande lid is, voor zover nodig, van overeenkomstige toepassing op een uitkering, bedoeld in artikel 19, eerste en tweede lid.

V

Onder het opschrift «Einde van het recht op uitkering» wordt na artikel 25a een nieuw artikel 25b ingevoegd, luidende:

Artikel 25b

1. Het recht op uitkering eindigt:
 - a. met ingang van de eerste dag van de tweede maand volgende op die waarin de belanghebbende in de zin van artikel E1 van de pensioenwet uit hoofde van ziekten of gebreken blijvend ongeschikt is verklaard de betrekking te vervullen waaruit hij met recht op uitkering is ontslagen;
 - b. met ingang van de eerste dag van de kalendermaand volgende op die waarin de belanghebbende de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt;
 - c. met ingang van de dag volgende op die waarop de belanghebbende is overleden;
 - d. indien het recht op uitkering geheel wordt afgekocht.
2. In afwijking van het eerste lid, onder a, eindigt het recht op uitkering, indien de belanghebbende uit hoofde van ziekten of gebreken blijvend ongeschikt is verklaard voor het vervullen van de betrekking, die hij gedurende de met recht op uitkering doorgebrachte tijd bekleedde en waarin hij ambtenaar was in de zin van de pensioenwet, met ingang van de dag waarop de belanghebbende uit evenbedoelde betrekking wordt ontslagen.
3. Het eerste en tweede lid zijn, voor zover nodig, van overeenkomstige toepassing op een uitkering bedoeld in artikel 19, eerste en tweede lid.

W

Artikel 26 komt als volgt te luiden:

Artikel 26

1. De uitkering wordt niet uitbetaald voor de duur dat de belanghebbende:
 - a. de hem opgelegde verplichtingen niet of niet volledig nakomt;
 - b. metterwoon verblijf gaat houden in het buitenland tenzij Onze

Minister, op een door belanghebbende daartoe gedaan verzoek, anders beslist;

c. verhindert, zij het ook alleen door gebrek aan medewerking, dat een geneeskundig onderzoek of een voldoende geneeskundig onderzoek tot het verkrijgen van een invaliditeitspensioen plaats heeft;

d. niet als werkzoekende bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling staat ingeschreven, tenzij hij aantoonst dat hij redelijkerwijs niet in staat is geweest om te voldoen aan de in artikel 6, eerste en tweede lid, gestelde verplichting.

X

Artikel 28 wordt vervangen door:

Artikel 28

De Algemene Termijnenwet (Stb. 1964, 314) is niet van toepassing op de termijnen gesteld in artikel 3, eerste lid, onder c, artikel 8, eerste en tweede lid, artikel 8a, tweede tot en met vierde lid, artikel 8b, derde tot en met zesde lid, artikel 8c, eerste lid, artikel 19, eerste lid, en artikel 25.

Y

De artikelen 29, 30, 31, 32 en 33 vervallen.

Z

Artikel 34 wordt vernummerd tot artikel 35.

AA

Artikel 35 wordt vernummerd tot artikel 34.

ARTIKEL III

Het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 492)² wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 1 wordt vervangen door:

Artikel 1

Dit besluit verstaat onder:

a. Onze Minister: Onze Minister van Binnenlandse Zaken;

b. belanghebbende: (1) de ambtenaar in vaste dienst;

(2) de ambtenaar in tijdelijke dienst, mits dit dienstverband ten minste 5 jaren heeft geduurd en de aanstelling niet is geschied in een betrekking van kennelijk tijdelijke aard, die ten gevolge van een wet tot herindeling van gemeenten wordt ontslagen of geacht wordt ontslagen te zijn;

c. pensioenwet: de Algemene burgerlijke pensioenwet (Stb. 1986, 540);

d. pensioen: een pensioen in de zin van de Algemene burgerlijke pensioenwet;

e. lichamen: rechtspersonen, maat- en vennootschappen, samenwerkingsvormen zonder rechtspersoonlijkheid die met verenigingen maatschappelijk gelijk kunnen worden gesteld, ondernemingen van publiekrechtelijke rechtspersonen en doelvermogens.

B

In artikel 2 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

- a. In het eerste lid onder d, wordt «artikel D3 van de pensioenwet» vervangen door: artikel D4 van de pensioenwet;
- b. In het tweede lid wordt «artikel 5, tweede lid», vervangen door «artikel 5a, derde lid» en «artikel D1, onder b tot en met e, van de pensioenwet» vervangen door «artikel D1, tweede lid, van de pensioenwet».

C

Na artikel 2 wordt een nieuw artikel 2a ingevoegd, luidende:

Artikel 2a

1. Dit besluit verstaat onder dienstbetrekking iedere publiekrechtelijke of privaatrechtelijke arbeidsverhouding waarbij in dienst van een natuurlijke persoon of een lichaam werkzaamheden tegen bezoldiging of loon worden verricht.
2. Het bepaalde bij of krachtens de artikelen 4, 5 en 6 van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93) is van overeenkomstige toepassing.

D

Na artikel 3 wordt een nieuw artikel 3a ingevoegd, luidende:

Artikel 3a

1. Zolang de belanghebbende de leeftijd van 55 jaar nog niet heeft bereikt, is hij verplicht zich bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie, bedoeld in de Arbeidsvoorzieningswet (Stb. 1990, 402) van zijn woonplaats als werkzoekende te doen inschrijven uiterlijk op de eerste werkdag, volgende op die waarop het ontslag ingaat.
2. De belanghebbende, die op de dag van het ontslag metterwoon verblijf houdt in het buitenland dan wel nadien metterwoon verblijf gaat houden in het buitenland en die de leeftijd van 55 jaar nog niet heeft bereikt, is verplicht zich te doen inschrijven als werkzoekende bij een aldaar gevestigde instantie van arbeidsbemiddeling die daartoe de mogelijkheid biedt en die naar het oordeel van Onze Minister vergelijkbaar is met de Arbeidsvoorzieningsorganisatie.
3. Onze Minister kan bepalen dat de in het eerste en tweede lid omschreven verplichting niet geldt voor bepaalde belanghebbenden of groepen van belanghebbenden die de leeftijd van 55 jaar nog niet hebben bereikt.

E

In artikel 4, tweede lid, wordt «60 jaar» vervangen door: 55 jaar.

F

Artikel 5 wordt vervangen door:

Artikel 5

1. De duur van het wachtgeld is 6 maanden, met ingang van de dag waarop het ontslag ingaat.
2. Indien de belanghebbende:
 - a. in de periode van 5 jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag ten minste gedurende 3 jaar als werknemer als bedoeld in artikel 3 van

de Werkloosheidswet en in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest;

b. onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag recht heeft op een uitkering op grond van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (Stb. 1980, 28);

wordt de duur van het wachtgeld verlengd met:

3 maanden bij een arbeidsverleden van ten minste 5 jaar;

0,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 10 jaar;

1 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 15 jaar;

1,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 20 jaar;

2 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 25 jaar;

2,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 30 jaar;

3,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 35 jaar; en

4,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 40 jaar.

3. Het arbeidsverleden bedoeld in het tweede lid, wordt vastgesteld door samentelling van:

a. perioden, gelegen in de 5 jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, waarover de belanghebbende aantoonbaar als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet en in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam te zijn geweest, en

b. de periode gelegen tussen de 18e verjaardag van de belanghebbende en de dag, gelegen 5 jaar voor het ontslag.

4. Perioden, waarin een belanghebbende:

a. recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Stb. 1987, 89), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt op grond van artikel 58, eerste of derde lid, van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet, die al dan niet vermeerderd met een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

b. ter zake van een dienstbetrekking op grond waarvan hem door het Rijk invaliditeitspensioen was verzekerd, recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt die naar aard en strekking overeenkomt met een toelage als bedoeld onder a, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 73% of meer bedraagt van de middelsom, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

c. een uitkering ontvangt op grond van hoofdstuk III van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen (Stb. 1972, 313), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80% of een toelage op grond van dat hoofdstuk, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

d. na beëindiging van zijn dienstbetrekking een uitkering ontvangt op grond van de Ziektewet (Stb. 1987, 88) over de maximale duur bedoeld in artikel 29, tweede lid, van die wet;

e. een uitkering ontvangt, die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering bedoeld onder a of d;

worden, indien deze uitkeringen worden ontvangen in verband met een gewezen dienstbetrekking van 8 of meer uren per week, in aanmerking genomen voor de periode van drie jaar bedoeld in het tweede lid, en voor de perioden gelegen in de vijf jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag bedoeld in het derde lid.

5. Voor de periode van drie jaar bedoeld in het tweede lid, en voor de perioden gelegen in de vijf jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag bedoeld in het derde lid, worden perioden waarin een persoon een tot zijn huishouden behorend kind:

- a. beneden de leeftijd van 6 jaar verzorgt, zonder dat deze persoon in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest of een uitkering heeft ontvangen als bedoeld in het vierde lid, volledig, en
 - b. vanaf de leeftijd van 6 jaar doch beneden de leeftijd van 12 jaar verzorgt, zonder dat deze persoon in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest of een uitkering heeft ontvangen als bedoeld in het vierde lid, voor de helft in aanmerking genomen.
6. Voor de toepassing van het vijfde lid worden als perioden van verzorging niet meegeteld de periode waarin:
- a. de verzorgende persoon als werknemer in de zin van een wettelijke regeling inzake werkloosheid recht heeft op een uitkering ter zake van werkloosheid; en
 - b. de verzorging buiten Nederland plaatsvindt anders dan tijdens vakantie.
7. Indien er in een gezamenlijke huishouding meer verzorgende personen zijn als bedoeld in het vijfde lid, wordt voor de toepassing van dat lid als verzorgende persoon van het kind beschouwd, degene van deze personen die zij als zodanig hebben aangewezen. Ingeval geen verzorgende persoon wordt aangewezen, is Onze Minister bevoegd een van hen die naar zijn oordeel als verzorgende persoon moet worden beschouwd, als zodanig aan te wijzen.
8. Voor de toepassing van het vijfde en zevende lid wordt onder:
- a. een kind verstaan een eigen, aangehuwd of pleegkind;
 - b. een pleegkind verstaan een kind dat als eigen kind wordt onderhouden en opgevoed.
9. De regels die gesteld zijn krachtens artikel 42, negende lid, van de Werkloosheidswet, zijn van overeenkomstige toepassing.
10. In bijzondere gevallen kan Onze Minister na afloop van de in het eerste en tweede lid bedoelde termijnen de duur van het wachtgeld verlengen.

G

Na artikel 5 wordt een nieuw artikel 5a ingevoegd, luidende:

Artikel 5a

1. In afwijking van artikel 5, wordt, indien dit leidt tot een langere wachtgeldduur, waarin tevens voor zover van toepassing de bijzondere verlenging bedoeld in het derde lid is begrepen, de duur van het wachtgeld vastgesteld overeenkomstig de volgende leden.
2. De duur van het wachtgeld wordt vastgesteld op drie maanden, vermeerderd voor de belanghebbende:
 - a. die op de dag van ontslag de leeftijd van 21 jaar nog niet heeft bereikt met een duur gelijk aan 18% van de dienstduur;
 - b. die op de dag van ontslag 21 jaar oud is met een duur van 19,5% van de dienstduur en zo vervolgens per leeftijdsjaar opklimmende met 1,5%;
 - c. die op de dag van ontslag 60 jaar of ouder is, met een duur gelijk aan 78% van de dienstduur.
3. In aanvulling op de duur van het wachtgeld van de belanghebbende die ten tijde van het ontslag een dienstduur, voor zover geldig voor pensioen, van ten minste 10 jaar heeft volbracht, wordt indien de som van zijn leeftijd en dienstduur ten tijde van het ontslag 60 jaren of meer bedraagt, na afloop van de termijn waarover wachtgeld is toegekend, een bijzondere verlenging verleend. Deze bijzondere verlenging duurt tot de eerste dag van de kalendermaand volgende op die waarin hij de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt.
4. De verlenging bedoeld in het derde lid vindt niet plaats in het geval, dat ter zake van een eerder toegekend wachtgeld de vorenbedoelde

verlenging reeds heeft plaatsgehad, tenzij de belanghebbende nadien weder een diensttijd, voor zover geldig voor pensioen, van ten minste tien jaar heeft vervuld. In dat geval blijft de tijd die in aanmerking is genomen bij de bijzondere verlenging, buiten aanmerking.

5. In bijzondere gevallen kan Onze Minister na afloop van de in het eerste en tweede lid bedoelde termijnen de duur van het wachtgeld verlengen.

H

Onder het opschrift «Vervolg-wachtgeld» wordt na artikel 5a een nieuw artikel 5b ingevoegd, luidende:

Artikel 5b

1. De belanghebbende, die het einde van de wachtgeldduur bedoeld in artikel 5, tweede lid, heeft bereikt, heeft in aansluiting op dat wachtgeld recht op een vervolgwachtgeld.

2. De belanghebbende die

a. het einde van de wachtgeldduur bedoeld in artikel 5, eerste lid, heeft bereikt en

b. voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 5, tweede lid, onderdeel a of b, doch uitsluitend wegens zijn arbeidsverleden geen recht heeft op verlenging van de wachtgeldduur, heeft recht op een vervolgwachtgeld.

3. Behoudens het gestelde in de volgende leden is de duur van het vervolgwachtgeld een jaar.

4. De duur van het vervolgwachtgeld voor de belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is, bedraagt drie en een half jaar.

5. De belanghebbende aan wie uitsluitend ingevolge het eerste en tweede lid van artikel 5a een wachtgeld is toegekend en die voldoet aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 5, tweede lid, onderdeel a of b, heeft aansluitend recht op een vervolgwachtgeld indien het toegekende wachtgeld eindigt op een tijdstip gelegen binnen een jaar na de datum waarop zijn wachtgeld zou zijn beëindigd, wanneer dit zou zijn toegekend ingevolge artikel 5. Het vervolgwachtgeld eindigt op het tijdstip gelegen een jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

6. De belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is, aan wie uitsluitend ingevolge het eerste en tweede lid van artikel 5a een wachtgeld is toegekend en die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 5, tweede lid, onderdeel a of b, heeft aansluitend recht op een vervolgwachtgeld indien het toegekende wachtgeld eindigt op een tijdstip gelegen binnen 3,5 jaar na de datum waarop zijn wachtgeld zou zijn beëindigd, wanneer dit zou zijn toegekend ingevolge artikel 6. Het vervolgwachtgeld eindigt op het tijdstip gelegen 3,5 jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

7. Tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald, zijn bepalingen van het wachtgeld van overeenkomstige toepassing op het vervolgwachtgeld.

I

In artikel 6 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het tweede lid wordt «artikel 5, tweede lid» vervangen door: artikel 5a, derde lid.

2. In het derde lid wordt «artikel 5, derde lid» vervangen door: artikel 5a, vijfde lid.

J

Onder het opschrift «Bedrag van het vervolgwachtgeld» wordt na artikel 6 een nieuw artikel 6a ingevoegd, luidende:

Artikel 6a

1. Het bedrag van het vervolgwachtgeld is gelijk aan het minimumloon, met dien verstande dat dit bedrag nooit meer kan bedragen dan 70% van de bezoldiging.

2. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder minimumloon verstaan het maandbedrag van het minimumloon bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder a, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Stb. 1968, 657), of, indien het een belanghebbende jonger dan 23 jaar betreft, het voor zijn leeftijd geldende minimumloon, bedoeld in artikel 7, derde lid, en artikel 8, derde lid, van genoemde wet, beide vermeerderd met de daarvoor berekende vakantiebijslag, bedoeld in artikel 15 van die wet.

K

In artikel 8, vijfde lid, wordt «60 jaar» vervangen door: 55 jaar.

L

In artikel 12 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het eerste lid, onder b, wordt «maand» vervangen door: kalendermaand.

2. In het derde lid, worden na de onderdelen a en b, de onderdelen c en d toegevoegd, luidende:

c. de in artikel 3a, eerste en tweede lid, bedoelde inschrijving teniet doet of nalaat haar op de door de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling bepaalde tijdstippen te doen verlengen;

d. als ingeschrevene bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling vezuimt gevolg te geven aan een oproeping of aanwijzing van die organisatie dan wel die instantie, die kan leiden tot het verkrijgen van werk, dat voor hem passend kan worden geacht dan wel weigert dergelijk werk te aanvaarden.

M

In artikel 13 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het tweede lid, onder b, wordt «houdt» vervangen door: gaat houden.

2. In het tweede lid wordt na onderdeel c het onderdeel d toegevoegd, luidende:

d. niet als werkzoekende bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling staat ingeschreven, tenzij hij aantoonst dat hij redelijkerwijs niet in staat is geweest om te voldoen aan de in artikel 3a, eerste en tweede lid, gestelde verplichting.

N

Artikel 17 komt als volgt te luiden:

Aan de belanghebbende aan wie wachtgeld is toegekend, die elders arbeid of bedrijf ter hand gaat nemen, kan ter zake van de kosten, die voor hem aan een daartoe nodige verhuizing zijn verbonden, een

tegemoetkoming worden toegekend tot ten hoogste het bedrag van een vergoeding volgens de normen van het Verplaatsingskostenbesluit 1989.

O

In artikel 18, tweede lid, komt de zinsnede «, vermeerderd met de kinderbijslag voor het eerste en tweede kind, waarop de belanghebbende ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet (Stb. 1990, 128) op de dag van het overlijden recht had,» te vervallen.

P

In artikel 3, eerste en derde lid, artikel 6, eerste lid, artikel 7, eerste lid, onder a, b en c, artikel 13, eerste lid, en artikel 18, tweede lid, wordt «laatstelijk genoten wedde» gewijzigd in: bezoldiging.

Q

Artikel 20 komt als volgt te luiden:

Artikel 20

De Algemene Termijnenwet (Stb. 1964, 314) is niet van toepassing op de termijnen gesteld in artikel 5, eerste en tweede lid, artikel 5a, tweede lid, artikel 5b, derde tot en met zesde lid, artikel 6, eerste lid, en artikel 18, tweede lid.

ARTIKEL IV

Het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 493)¹ wordt als volgt gewijzigd:

A

Artikel 1 wordt vervangen door:

Artikel 1

Dit besluit verstaat onder:

- a. Onze Minister: Onze Minister van Binnenlandse Zaken;
- b. pensioenwet: de Algemene burgerlijke pensioenwet (Stb. 1986, 540);
- c. pensioen: een pensioen in de zin van de Algemene burgerlijke pensioenwet;
- d. lichamen: rechtspersonen, maat- en vennootschappen, samenwerkingsvormen zonder rechtspersoonlijkheid die met verenigingen maatschappelijk gelijk kunnen worden gesteld, ondernemingen van publiekrechtelijke rechtspersonen en doelvermogens.

B

In artikel 3 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het eerste lid onder d, wordt «artikel D3 van de pensioenwet» vervangen door: artikel D4 van de pensioenwet;
2. In het tweede lid wordt «artikel D1, onder b tot en met e, van de pensioenwet» vervangen door: artikel D1, tweede lid, van de pensioenwet.

C

Na artikel 3 wordt een nieuw artikel 3a ingevoegd, luidende:

Artikel 3a

1. Dit besluit verstaat onder dienstbetrekking iedere publiekrechtelijke of privaatrechtelijke arbeidsverhouding waarbij in dienst van een natuurlijke persoon of een lichaam werkzaamheden tegen bezoldiging of loon worden verricht.

2. Het bepaalde bij of krachtens de artikelen 4, 5 en 6 van de Werkloosheidswet (Stb. 1987, 93) is van overeenkomstige toepassing.

D

In artikel 5 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1. In het eerste lid wordt «60 jaar» vervangen door: 55 jaar.

2. Onder vernummering van het tweede lid tot derde lid wordt een nieuw tweede lid ingevoegd, luidende:

2. De belanghebbende, die op de dag van het ontslag metterwoon verblijf houdt in het buitenland dan wel nadien metterwoon verblijf gaat houden in het buitenland en die de leeftijd van 55 jaar nog niet heeft bereikt, is verplicht zich te doen inschrijven als werkzoekende bij een aldaar gevestigde instantie van arbeidsbemiddeling die daartoe de mogelijkheid biedt en die naar het oordeel van Onze Minister vergelijkbaar is met de Arbeidsvoorzieningsorganisatie.

3. Het derde lid komt als volgt te luiden:

3. Onze Minister kan bepalen, dat de in het eerste en tweede lid omschreven verplichting niet geldt voor bepaalde belanghebbenden of groepen van belanghebbenden die de leeftijd van 55 jaar nog niet hebben bereikt.

E

Artikel 6 komt als volgt te luiden:

Artikel 6

1. Met ingang van de dag waarop het ontslag ingaat, bestaat ten laste van hoofdstuk VII van de rijksbegroting, recht op een uitkering waarvan de duur wordt vastgesteld:

a. voor de belanghebbende die in de periode van 12 maanden onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag in ten minste 26 weken als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet werkzaam is geweest, ingevolge artikel 8; of

b. voor de belanghebbende die een diensttijd heeft van ten minste drie jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, ingevolge artikel 8, dan wel – wanneer het bepaalde in artikel 8a, eerste lid, daartoe aanleiding geeft – ingevolge artikel 8a, tweede lid, en, indien van toepassing, artikel 8a, vierde lid.

2. Indien het ontslag ingaat binnen 12 maanden na afloop van een periode waarin de belanghebbende ten gevolge van arbeidsongeschiktheid verhinderd was werkzaamheden te verrichten, of werkzaamheden heeft verricht als bedoeld in artikel 8 van de Werkloosheidswet en hij de hoedanigheid van werknemer heeft herkreten, wordt de in het eerste lid, onder a, bedoelde periode van 12 maanden verlengd met de duur van de perioden van de bedoelde verandering.

3. De in een week verrichte werkzaamheden worden slechts in aanmerking genomen, voor zover zij betrekking hebben op de dienstbetrekking waaruit de belanghebbende is ontslagen en op een of meer dienstbetrekkingen waarvoor eerstgenoemde dienstbetrekking in de

plaats is gekomen, en voor zover deze niet reeds eerder in aanmerking zijn genomen voor een recht op uitkering.

4. Met weken bedoeld in het eerste tot en met derde lid worden gelijkgesteld weken, waarover de belanghebbende zonder te werken loon heeft ontvangen.

5. De regels die gesteld zijn krachtens artikel 17, vierde en vijfde lid, van de Werkloosheidswet, zijn van overeenkomstige toepassing.

6. Geen recht op uitkering bestaat:

a. indien de belanghebbende ter zake van het ontslag recht heeft op pensioen;

b. indien de belanghebbende op de dag van het ontslag de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt;

c. indien het ontslag aan eigen schuld of toedoen is te wijten;

d. indien het ontslag naar het oordeel van Onze Minister geacht moet worden niet te leiden tot onvrijwillige werkloosheid;

e. voor de belanghebbende, die de leeftijd van 55 jaar nog niet heeft bereikt, aan wie schriftelijk is medegedeeld, dat hem eervol ontslag zal worden verleend en die na die mededeling een hem aangeboden betrekking, welke mede in verband met zijn persoonlijkheid en zijn omstandigheden voor hem passend is te achten, heeft geweigerd te aanvaarden.

7. Onze Minister beslist over de toekenning van uitkering op schriftelijke aanvraag door de belanghebbende. De stukken die Onze Minister nodig acht voor de behandeling van de aanvraag dienen door of vanwege de belanghebbende te worden overgelegd.

F

1. Het opschrift boven artikel 7 komt als volgt te luiden:

Duur van de uitkering

2. Artikel 7 wordt vervangen door:

Artikel 7

1. De uitkeringsduur is 6 maanden, met ingang van de dag waarop het ontslag ingaat.

2. Indien de belanghebbende:

a. in de periode van 5 jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag ten minste gedurende 3 jaar als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet en in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest;

b. onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag recht heeft op een uitkering op grond van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet (Stb. 1980, 28);

wordt de duur van de uitkering verlengd met:

3 maanden bij een arbeidsverleden van ten minste 5 jaar;

0,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 10 jaar;

1 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 15 jaar;

1,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 20 jaar;

2 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 25 jaar;

2,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 30 jaar;

3,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 35 jaar, en

4,5 jaar bij een arbeidsverleden van ten minste 40 jaar.

3. Het arbeidsverleden bedoeld in het tweede lid, wordt vastgesteld door samentelling van:

a. perioden, gelegen in de 5 jaar onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, waarover de belanghebbende aantoonbaar als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet en in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam te zijn geweest, en

b. de periode gelegen tussen de 18e verjaardag van de belanghebbende en de dag, gelegen 5 jaar voor het ontslag.

4. Perioden, waarin een belanghebbende:

a. recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering (Stb. 1987, 89), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt op grond van artikel 58, eerste of derde lid, van de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet, die al dan niet vermeerderd met een arbeidsongeschiktheidsuitkering op grond van de Wet op de arbeidsongeschiktheidsverzekering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

b. ter zake van een dienstbetrekking op grond waarvan hem door het Rijk invaliditeitspensioen was verzekerd, recht heeft op een arbeidsongeschiktheidsuitkering, berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80%, of een toelage ontvangt die naar aard en strekking overeenkomt met een toelage als bedoeld onder a, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 73% of meer bedraagt van de middelsom, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

c. een uitkering ontvangt op grond van hoofdstuk III van de Wet arbeidsongeschiktheidsvoorziening militairen (Stb. 1972, 313), berekend naar een arbeidsongeschiktheid van ten minste 80% of een toelage op grond van dat hoofdstuk, die al dan niet vermeerderd met de arbeidsongeschiktheidsuitkering 70% of meer bedraagt van het dagloon, waarnaar de arbeidsongeschiktheidsuitkering is of zou zijn berekend;

d. na beëindiging van zijn dienstbetrekking een uitkering ontvangt op grond van de Ziektewet (Stb. 1987, 88) over de maximale duur bedoeld in artikel 29, tweede lid, van die wet;

e. een uitkering ontvangt, die naar aard en strekking overeenkomt met een uitkering bedoeld onder a of d;

worden, indien deze uitkeringen worden ontvangen in verband met een gewezen dienstbetrekking van 8 of meer uren per week, in aanmerking genomen voor de periode van drie jaar, bedoeld in het tweede lid, en voor de perioden gelegen in de vijf jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, bedoeld in het derde lid.

5. Voor de periode van drie jaar, bedoeld in het tweede lid, en voor de perioden gelegen in de vijf jaar, onmiddellijk voorafgaande aan het ontslag, bedoeld in het derde lid, worden perioden waarin een persoon een tot zijn huishouden behorend kind:

a. beneden de leeftijd van 6 jaar verzorgt, zonder dat deze persoon in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest of een uitkering heeft ontvangen als bedoeld in het vierde lid, volledig, en

b. vanaf de leeftijd van 6 jaar doch beneden de leeftijd van 12 jaar verzorgt, zonder dat deze persoon in dienstbetrekking van 8 of meer uren per week werkzaam is geweest of een uitkering heeft ontvangen als bedoeld in het vierde lid, voor de helft in aanmerking genomen.

6. Voor de toepassing van het vijfde lid worden als perioden van verzorging niet meegeteld de periode waarin:

a. de verzorgende persoon als werknemer in de zin van een wettelijke regeling inzake werkloosheid recht heeft op een uitkering ter zake van werkloosheid; en

b. de verzorging buiten Nederland plaatsvindt anders dan tijdens vakantie.

7. Indien er in een gezamenlijke huishouding meer verzorgende personen zijn als bedoeld in het vijfde lid, wordt voor de toepassing van dat lid als verzorgende persoon van het kind beschouwd, degene van deze personen die zij als zodanig hebben aangewezen. Ingeval geen verzorgende persoon wordt aangewezen, is Onze Minister bevoegd een van hen die naar zijn oordeel als verzorgende persoon moet worden beschouwd, als zodanig aan te wijzen.

8. Voor de toepassing van het vijfde en zevende lid wordt onder:
 - a. een kind verstaan een eigen, aangehuwd of pleegkind;
 - b. een pleegkind verstaan een kind dat als eigen kind wordt onderhouden en opgevoed.

9. De regels die gesteld zijn krachtens artikel 42, negende lid, van de Werkloosheidswet, zijn van overeenkomstige toepassing.

10. In bijzondere gevallen kan Onze Minister na afloop van de in het eerste en tweede lid bedoelde termijnen de duur van de uitkering verlengen.

G

Na artikel 7 wordt een nieuw artikel 7a ingevoegd, luidende:

Artikel 7a

1. In afwijking van artikel 7, eerste en tweede lid, wordt, indien dit leidt tot een langere uitkeringsduur, waarin tevens voor zover van toepassing de bijzondere verlenging bedoeld in het vierde lid is begrepen, de duur van de uitkering vastgesteld overeenkomstig de volgende leden

2. De duur van de uitkering wordt vastgesteld op een aantal maanden, gelijk aan 1/6 deel van de diensttijd, waarna de uitkomst naar boven wordt afgerond op hele maanden.

3. De ingevolge het tweede lid berekende uitkeringsduur wordt ten hoogste vastgesteld op 24 maanden.

4. Indien een belanghebbende ten tijde van het ontslag een diensttijd van ten minste tien jaren heeft volbracht en de som van zijn leeftijd en diensttijd, die hij ten tijde van het ontslag heeft bereikt, 60 jaren of meer bedraagt, wordt hem na afloop van de termijn waarover uitkering is toegekend aansluitend gedurende een periode van zes maanden een bijzondere verlenging verleend.

5. In bijzondere gevallen kan Onze Minister na afloop van de in het eerste en tweede lid bedoelde termijnen de duur van de uitkering verlengen.

H

Onder het opschrift «Vervoluitkering» wordt na artikel 7a een nieuw artikel 7b ingevoegd, luidende:

Artikel 7b

1. De belanghebbende, die het einde van de uitkeringsduur bedoeld in artikel 7, tweede lid, heeft bereikt, heeft in aansluiting op die uitkering recht op een vervoluitkering.

2. De belanghebbende die

a. het einde van de uitkeringsduur bedoeld in artikel 7, eerste lid, heeft bereikt en

b. voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 7, tweede lid, onder a, doch uitsluitend wegens zijn arbeidsverleden geen recht heeft op verlenging van de uitkeringsduur, heeft recht op een vervoluitkering.

3. Behoudens het gestelde in de volgende leden is de duur van de vervoluitkering een jaar.

4. De duur van de vervoluitkering voor de belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is, bedraagt drie en een half jaar.

5. De belanghebbende aan wie ingevolge artikel 7a een uitkering is toegekend, heeft aansluitend recht op een vervoluitkering indien de toegekende uitkering eindigt op een tijdstip gelegen binnen een jaar na de datum waarop zijn uitkering zou zijn beëindigd, wanneer deze zou zijn toegekend ingevolge artikel 7. De vervoluitkering eindigt op het tijdstip

gelegen een jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

6. De belanghebbende die op de dag van zijn ontslag 57,5 jaar of ouder is en aan wie ingevolge artikel 7a een uitkering is toegekend, heeft aansluitend recht op een vervolgutkering indien de toegekende uitkering eindigt op een tijdstip gelegen binnen drie en een half jaar na de datum waarop zijn uitkering zou zijn beëindigd, wanneer deze zou zijn toegekend ingevolge artikel 7. De vervolgutkering eindigt op het tijdstip gelegen drie en een half jaar na de in de vorige volzin bedoelde datum.

7. Tenzij uitdrukkelijk anders is bepaald, zijn bepalingen van de uitkering van overeenkomstige toepassing op de vervolgutkering.

I

Onder het opschrift «Bedrag van de uitkering» wordt een nieuw artikel 7c ingevoegd, luidende:

Artikel 7c

1. Het bedrag van de uitkering is gedurende de eerste twee maanden gelijk aan 90% van de bezoldiging, gedurende de volgende twee maanden 80%, en vervolgens 70% van de bezoldiging.

2. Het bedrag van de uitkering is gedurende de bijzondere verlenging ingevolge artikel 7a, vierde lid, 70% van de bezoldiging.

J

Onder het opschrift «Bedrag van de vervolgutkering» wordt een nieuw artikel 7d ingevoegd, luidende:

Artikel 7d

1. Het bedrag van de vervolgutkering is gelijk aan het minimumloon, met dien verstande dat dit bedrag nooit meer kan bedragen dan 70% van de bezoldiging.

2. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder minimumloon verstaan het maandbedrag van het minimumloon bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder a, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Stb. 1968, 657), of, indien het een belanghebbende jonger dan 23 jaar betreft, het voor zijn leeftijd geldende minimumloon bedoeld in artikel 7, derde lid, en artikel 8, derde lid, van genoemde wet, beide vermeerderd met de daarvoor berekende vakantiebijslag, bedoeld in artikel 15 van die wet.

K

1. Het opschrift boven artikel 8 komt te luiden: Samenloop van uitkering met inkomsten uit of in verband met arbeid of bedrijf.

2. In artikel 8 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

a. In het eerste en tweede lid wordt «lange uitkering» vervangen door: uitkering.

b. In het eerste lid wordt «De inkomsten die de belanghebbende» vervangen door: Behoudens het bepaalde in artikel 24 worden de inkomsten die de belanghebbende.

L

1. Het opschrift boven artikel 10 komt te luiden: Vermindering van de uitkering.

2. In artikel 10 wordt «lange uitkering» vervangen door: uitkering.

M

1. Het opschrift boven artikel 11 komt te luiden:
Afkoop van het recht op uitkering.
2. Artikel 11 komt te luiden:
Op verzoek van de belanghebbende die voldoet aan de voorwaarde, bedoeld in artikel 7, tweede lid, onderdeel a of b, kan het recht op de uitkering geheel of ten dele worden afgekocht.

N

1. Het opschrift boven artikel 12 komt te luiden:
Tegemoetkoming verhuiskosten voor rechthebbenden op uitkering.
2. In artikel 12 worden de volgende wijzigingen aangebracht:
 - a. «Aan de belanghebbende aan wie een lange uitkering is toegekend» wordt vervangen door: Aan de belanghebbende die voldoet aan de voorwaarde bedoeld in artikel 7, tweede lid, onderdeel a of b, aan wie een uitkering is toegekend.
 - b. «Verplaatsingskostenbesluit 1962» wordt vervangen door: Verplaatsingskostenbesluit 1989.

O

De artikelen 13 en 14 alsmede het daarboven geplaatste opschrift vervallen.

P

1. In artikel 16, het tweede lid, eerste volzin, wordt «lange uitkering» vervangen door: uitkering.
2. In het vijfde lid wordt «60 jaar» vervangen door: 55 jaar.

Q

In artikel 18, vijfde lid, wordt «vinden de artikelen 8 en 19» vervangen door: vindt artikel 8.

R

1. In artikel 23, eerste lid, wordt «het wachtgeld» vervangen door: de uitkering.
2. In artikel 23, eerste lid, komt de zinsnede «, vermeerderd met de kinderbijslag voor het eerste en tweede kind, waarop de belanghebbende ingevolge de Algemene Kinderbijslagwet op de dag van het overlijden recht had,» te vervallen.

S

1. Het opschrift boven artikel 24 komt te luiden: Verval en opnieuw toekennen van het recht op uitkering.
2. Artikel 24 komt als volgt te luiden:
 1. Het recht op uitkering dat in verband met het niet voldoen aan de voorwaarde bedoeld in artikel 7, tweede lid, onderdeel a of b, uitsluitend wordt vastgesteld ingevolge artikel 7, eerste lid, vervalt met ingang van de dag waarop de werkloosheid eindigt en wordt bij weer intredende onvrijwillige werkloosheid opnieuw toegekend voor de resterende duur met ingang van de dag waarop de laatstbedoelde werkloosheid ingaat, tenzij de belanghebbende ter zake van deze laatstelijk opgetreden werkloosheid aanspraak heeft op een uitkering krachtens de Werkloos-

heidswet of krachtens enige publiekrechtelijke regeling inzake wachtgeld of uitkering.

2. Voor toepassing van dit artikel wordt onder beëindiging van de werkloosheid begrepen:

- a. het aanvaard hebben van een naar zijn aard vaste dienstbetrekking;
- b. het gedurende een periode van een maand vervuld hebben van een naar zijn aard tijdelijke dienstbetrekking bij dezelfde werkgever, voor zover de omvang van de nieuwe dienstbetrekking ten minste gelijk is aan die van de dienstbetrekking op basis waarvan het recht op uitkering bestaat.

3. Een belanghebbende die bij afloop van de opnieuw toegekende uitkering bedoeld in het eerste lid, nog onvrijwillig werkloos is, heeft opnieuw recht op een uitkering, mits de belanghebbende:

- a. binnen 6 maanden na de dag waarop het recht op uitkering ontstond als bedoeld in artikel 6, eerste lid, onder a, arbeid in dienstbetrekking heeft aanvaard, en
- b. in ten minste 13 weken opnieuw werkzaam is geweest als werknemer als bedoeld in artikel 3 van de Werkloosheidswet.

4. Voor de toepassing van het derde lid worden weken waarop de belanghebbende zonder te werken loon heeft ontvangen, gelijkgesteld met gewerkte weken.

5. De duur van de uitkering bedoeld in het derde lid, bedraagt zes maanden, verminderd met de resterende duur van de opnieuw toegekende uitkering bedoeld in het eerste lid.

6. Onze Minister beslist over het opnieuw toekennen van de uitkering bedoeld in het eerste lid en op toekenning van een uitkering als bedoeld in het derde lid, op schriftelijke aanvraag door de belanghebbende. De stukken die Onze Minister nodig acht voor de behandeling van de aanvraag dienen door of vanwege de belanghebbende te worden overgelegd.

7. Het recht op uitkering vervalt wanneer de daartoe strekkende aanvraag bedoeld in het zesde lid en in artikel 6, zevende lid, niet binnen een termijn van twee jaren na het ontstaan of het opnieuw ontstaan van dat recht bij Onze Minister is ingekomen.

T

Onder het opschrift «Vervallenverklaring van het recht op uitkering» wordt na artikel 24 een nieuw artikel 24a ingevoegd, luidende:

Artikel 24a

1. Het recht op uitkering kan geheel of ten dele vervallen worden verklaard indien hij die uitkering geniet:

- a. zich zodanig gedraagt dat hij, ware hij in dienst gebleven, zou zijn ontslagen;
- b. de gegevens, die noodzakelijk zijn voor de vaststelling of de vermindering van de uitkering niet, niet volledig of onjuist verstrekt;
- c. de in artikel 5, eerste en tweede lid, bedoelde inschrijving teniet doet of nalaat haar op de door de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling bepaalde tijdstippen te doen verlengen;
- d. als ingeschrevene bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling verzuimt gevolg te geven aan een oproeping of aanwijzing van die organisatie dan wel die instantie, die kan leiden tot het verkrijgen van werk, dat voor hem passend kan worden geacht dan wel weigert dergelijk werk te aanvaarden;
- e. niet ernstig tracht werk te vinden.

2. Het eerste lid is, voor zover nodig, van overeenkomstige toepassing op een uitkering bedoeld in artikel 18, eerste en tweede lid.

U

Onder het opschrift «Einde van het recht op uitkering» wordt na artikel 24a een nieuw artikel 24b ingevoegd, luidende:

Artikel 24b

1. Het recht op uitkering eindigt:

- a. met ingang van de eerste dag van de tweede maand volgende op die waarin de belanghebbende in de zin van artikel E1 van de pensioenwet uit hoofde van ziekten of gebreken blijvend ongeschikt is verklaard de betrekking te vervullen waaruit hij met recht op uitkering is ontslagen;
- b. met ingang van de eerste dag van de kalendermaand volgende op die waarin de belanghebbende de leeftijd van 65 jaar heeft bereikt;
- c. met ingang van de dag volgende op die waarop de belanghebbende is overleden;
- d. indien het recht op uitkering geheel wordt afgekocht.

2. In afwijking van het eerste lid, onder a, eindigt het recht op uitkering, indien de belanghebbende uit hoofde van ziekten of gebreken blijvend ongeschikt is verklaard voor het vervullen van de betrekking, die hij gedurende de met recht op uitkering doorgebrachte tijd bekleedde en waarin hij ambtenaar was in de zin van de pensioenwet, met ingang van de dag waarop de belanghebbende uit evenbedoelde betrekking wordt ontslagen.

3. Het eerste en tweede lid zijn, voor zover nodig, van overeenkomstige toepassing op een uitkering bedoeld in artikel 18, eerste en tweede lid.

V

Artikel 25 komt als volgt te luiden:

1. De uitkering wordt niet uitbetaald voor de duur dat de belanghebbende:

- a. de hem opgelegde verplichtingen niet of niet volledig nakomt;
- b. metterwoon verblijf gaat houden in het buitenland tenzij Onze Minister, op een door belanghebbende daartoe gedaan verzoek, anders beslist;
- c. verhindert, zij het ook alleen door gebrek aan medewerking, dat een geneeskundig onderzoek of een voldoende geneeskundig onderzoek tot het verkrijgen van een invaliditeitspensioen plaats heeft;
- d. niet als werkzoekende bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie dan wel de buitenlandse instantie van arbeidsbemiddeling staat ingeschreven, tenzij hij aantoont dat hij redelijkerwijs niet in staat is geweest om te voldoen aan de in artikel 5, eerste en tweede lid, gestelde verplichting.

W

In artikel 4, eerste en derde lid, artikel 8, eerste lid, onder a, b en c, artikel 12, artikel 18, eerste lid en artikel 23, eerste lid, wordt «laatstelijk genoten wedde» gewijzigd in: bezoldiging.

X

Artikel 27 komt als volgt te luiden:

Artikel 27

De Algemene Termijnenwet (Stb. 1964, 314) is niet van toepassing op de termijnen gesteld in artikel 3, eerste lid, onder c, artikel 7, eerste en tweede lid, artikel 7a, tweede tot en met vierde lid, artikel 7b, derde tot en met zesde lid, artikel 7c, eerste lid, artikel 18, eerste lid, en artikel 24.

ARTIKEL V

De Regeling wachtgeld en uitkering bij privatisering (Stb. 1989, 303)³ wordt als volgt gewijzigd:

Na artikel 3 wordt een nieuw artikel 3a ingevoegd, luidende:

Artikel 3a

1. De duur van het wachtgeld ingevolge deze regeling wordt uitsluitend vastgesteld met toepassing van artikel 6a van het Rijkswachtgeldbesluit 1959.

2. De duur van de uitkering ingevolge deze regeling wordt uitsluitend vastgesteld met toepassing van artikel 8a van de Uitkeringsregeling 1966.

ARTIKEL VI

Het Besluit SBK-R0 (Stb. 1987, 460)⁴ wordt als volgt gewijzigd:

In artikel 5, eerste en tweede lid, wordt de zinsnede «zoals dat luidde op 1 april 1987» gewijzigd in: zoals dat luidt op de datum van inwerking-treding van het Besluit van 28 mei 1991, Stb. 331 houdende wijziging van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 en andere uitkeringsregelingen.

ARTIKEL VII

1. Op de wachtgeld en uitkeringen toegekend krachtens de bepalingen van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 onderscheidenlijk de Uitkeringsregeling 1966, en het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 492) onderscheidenlijk het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 493) zoals deze luiden voor 1 april 1991, worden voor de resterende duur na 30 maart 1991, de bepalingen van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 onderscheidenlijk de Uitkeringsregeling 1966 en de Koninklijke Besluiten van 23 november 1972, zoals deze luiden met ingang van 1 april 1991, toegepast.

2. Ten aanzien van de wachtgeld en uitkeringen bedoeld in het eerste lid, die voortduren na 30 maart 1991, wordt op basis van de desbetreffende bepalingen in het Rijkswachtgeldbesluit 1959 en het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 492), zoals deze luiden met ingang van 1 april 1991, de duur opnieuw berekend. Indien de aldus berekende duur van het toegekende wachtgeld langer is dan de oorspronkelijk vastgestelde duur, wordt deze laatstgenoemde duur verlengd met het verschil tussen beide.

3. Ten aanzien van de uitkeringen, als bedoeld in het eerste lid, die voortduren na 30 maart 1991, wordt op basis van de desbetreffende bepalingen in de Uitkeringsregeling 1966 en het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 493) zoals deze luiden met ingang van 1 april 1991, de duur opnieuw berekend. Indien de aldus berekende duur van de toegekende uitkering langer is dan de oorspronkelijk vastgestelde

duur, wordt deze laatstgenoemde duur verlengd met het verschil tussen beide.

4. De belanghebbende aan wie een uitkering was toegekend op grond van artikel 14, eerste lid, van de Uitkeringsregeling 1966, onderscheidenlijk artikel 13, eerste lid, van het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 493) zoals deze luiden tot 1 april 1991, en welke als gevolg van beëindiging van de werkloosheid is vervallen, behoudt binnen de in vorenbedoelde artikelen genoemde termijn en overeenkomstig de overige daarvoor genoemde voorwaarden het recht op opnieuw toekennen van de uitkering. Artikel 14, tweede lid, van de Uitkeringsregeling 1966, onderscheidenlijk artikel 13, tweede lid, van het Koninklijk Besluit van 23 november 1972, zoals deze luiden tot 1 april 1991, blijven van toepassing op een weder toegekende uitkering als bedoeld in de vorige volzin, met dien verstande dat de duur van de toegekende uitkering wordt herberekend op grond van het derde lid.

ARTIKEL VIII

1. Voor de toepassing van artikel 6a, derde lid, van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 wordt onder het eerder toegekende wachtgeld tevens begrepen het wachtgeld, waarvan de duur is vastgesteld krachtens artikel 6 van het Rijkswachtgeldbesluit 1959, zoals dit luidde tot 1 april 1991.

2. Voor de toepassing van artikel 6a, derde lid, van het Rijkswachtgeldbesluit 1959 wordt onder de eerder toegekende uitkering tevens begrepen de uitkering, waarvan de duur is vastgesteld krachtens artikel 8 van de Uitkeringsregeling 1966, zoals deze luidde tot 1 april 1991.

ARTIKEL IX

1. De uitkeringen toegekend krachtens de bepalingen van de Tijdelijke regeling WWV-vervangende uitkering (Stb. 1987, 400) blijven voor de op of na 1 april 1991 resterende duur, alsmede wat betreft de hoogte, gehandhaafd met dien verstande dat:

a. met inwerkingtreding van dit besluit de bepalingen van de Uitkeringsregeling 1966, behoudens het bepaalde in de artikelen 19 en 25, eerste tot en met zesde lid, daarop overigens van toepassing zijn;

b. het bepaalde in artikel V, derde lid, van dit besluit niet van toepassing is.

2. Ten aanzien van een op basis van artikel 5, eerste tot en met vierde lid, van de Tijdelijke regeling WWV-vervangende uitkering toegekend recht op uitkering, welke vóór het voor de betrokken belanghebbende in artikel 11 van de regeling bedoelde tijdstip is geëindigd, blijft, indien de omstandigheden die tot dat eindigen hebben geleid of zouden hebben geleid op of na 1 april 1991 ophouden te bestaan, artikel 5, vijfde lid, van de regeling van toepassing.

ARTIKEL X

1. Degene die vóór 1 januari 1987 in het genot was van wachtgeld als bedoeld in het Rijkswachtgeldbesluit 1959, waarvan de duur, nadat toepassing is gegeven aan artikel V, tweede lid, van dit besluit, verstrijkt in de periode van 1 april 1991 tot en met 31 maart 1993, heeft recht op een overgangsuitkering.

2. De duur van de overgangsuitkering is een jaar, met dien verstande dat de uitkering uiterlijk 1 april 1993 eindigt. De overgangsuitkering gaat

in direct na het verstrijken van het wachtgeld als bedoeld in het eerste lid en wordt in maandelijkse termijnen betaald.

3. De hoogte van de overgangsuitkering is over een maand gelijk aan het minimumloon, met dien verstande dat dit bedrag nooit meer kan bedragen dan 70% van de bezoldiging.

4. Voor de toepassing van dit artikel wordt onder minimumloon verstaan het maandbedrag van het minimumloon bedoeld in artikel 8, eerste lid, onder a, van de Wet minimumloon en minimumvakantiebijslag (Stb. 1968, 657).

5. Het Rijkswachtgeldbesluit 1959 is voor zoveel mogelijk van overeenkomstige toepassing.

ARTIKEL XI

De tekst van het Rijkswachtgeldbesluit 1959, de Uitkeringsregeling 1966 en het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 492) en het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 493), wordt door de Minister van Justitie in het Staatsblad geplaatst, waarbij eventuele vernummeringen en daarmee verband houdende verwijzingen in aanhalingen worden aangebracht.

ARTIKEL XII

Dit besluit treedt in werking met ingang van de tweede dag nadat het in het Staatsblad is gepubliceerd en werkt terug tot en met 1 april 1991.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst en dat daarvan afschrift zal worden gezonden aan de Raad van State en aan de Algemene Rekenkamer.

's-Gravenhage, 28 mei 1991

Beatrix

De Minister van Binnenlandse Zaken a.i.,
E. M. H. Hirsch Ballin

Uitgegeven de *tweede* juli 1991

De Minister van Justitie,
E. M. H. Hirsch Ballin

¹ Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit

van 21 december 1990, Stb. 662

² Laatstelijk gewijzigd bij koninklijk besluit

van 17 december 1987, Stb. 569

³ Gewijzigd bij koninklijk besluit van 21

december 1990, Stb. 662

⁴ Gewijzigd bij koninklijk besluit van 24

augustus 1989, Stb. 363

Het advies van de Raad van State is openbaar gemaakt door terinzagelegging bij het Ministerie van Binnenlandse Zaken.

Tevens zal het advies met de daarbij ter inzage gelegde stukken worden opgenomen in het bijvoegsel bij de Nederlandse Staatscourant van 13 augustus 1991, nr. 155

NOTA VAN TOELICHTING

Algemeen

1. Inleiding

In het kader van de per 1 januari 1987 doorgevoerde stelselherziening sociale zekerheid is in beginsel besloten het overheidspersoneel onder de werking van de nieuwe Werkloosheidswet (WW, Stb. 1986, 566) te brengen. Ingevolge artikel 7 WW dient bij algemene maatregel van bestuur te worden bepaald met ingang van welk tijdstip dit daadwerkelijk het geval zal zijn. Aanvankelijk bestond het voornemen een en ander te realiseren met ingang van 1 januari 1988. Deze datum is echter om verschillende redenen enkele keren opgeschoven, telkens voor de periode van een jaar. Het kabinet Lubbers-II heeft ten slotte besloten geen wetgeving met betrekking tot de onderhavige aangelegenheid aanhangig te maken en de nadere besluitvorming hieromtrent over te laten aan het volgende kabinet.

Met ingang van de inwerkingtreding van de WW verviel de toegang tot de Wet Werkloosheidsvoorziening (WWV, Stb. 1964, 485). De WWV bood een voorziening voor ieder die werkloos was en voor deelneming aan het arbeidsproces was aangewezen op het verrichten van arbeid in dienstbetrekking. Ook ambtenaren die zich in die omstandigheden bevonden, konden derhalve aanspraken ontlenen aan de WWV. Die aanspraken ontstonden hetzij na afloop van een uitkering ingevolge een ambtelijke ontslaguitkeringsregeling, hetzij direkt na ontslag indien om bepaalde redenen geen recht op een ambtelijke uitkering bestond (hierbij kunnen ontslag ten gevolge van eigen schuld en niet-onvrijwillige werkloosheid op grond van andere redenen worden genoemd).

De aanspraken die het overheidspersoneel kan ontlenen aan de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen, wat betreft het burgerlijk rijkspersoneel kunnen in dit verband met name het Rijkswachtgeldbesluit 1959 (RWB) en de Uitkeringsregeling 1966 (UR) worden genoemd, liggen in sommige gevallen wat betreft de duur ver beneden de aanspraken ingevolge de WW. Ten einde het overheidspersoneel niet onevenredig te treffen door het wegvallen van de WWV, zijn met ingang van 1 januari 1987 voor het overheidspersoneel – bij wijze van overgangsvoorziening en in beginsel voor zolang dat personeel niet feitelijk onder de werking van de WW zou zijn gebracht – regelingen tot stand gebracht op basis waarvan het gewezen overheidspersoneel aanspraak heeft op een ontslaguitkering op de voet en de voorwaarden van de WWV. Voor het burgerlijk rijksoverheidspersoneel, het onderwijspersoneel en het militair personeel is dit de Tijdelijke regeling WWV-vervangende uitkering (TrWWV, Stb. 1987, 400). Voor het overige overheidspersoneel gelden overeenkomstige regelingen.

In de nota van toelichting op de TrWWV is tot uitdrukking gebracht dat die regeling het karakter van overgangsvoorziening had. In dat kader werd onder meer gesteld dat deze voorziening niet als een «verworven recht» kan worden beschouwd in het georganiseerd overleg met de centrales van overheidspersoneel. Dit werd benadrukt doordat in artikel 62 TrWWV was bepaald dat het besluit op de daar vastgestelde datum zou vervallen. Vanwege deze beperkte duur van de TrWWV konden de centrales van overheidspersoneel zich niet met die regeling verenigen.

Nu evenwel de werkingsduur van de TrWWV een aantal keren werd verlengd en de tijdelijkheid daarvan van langere duur bleek te zijn dan aanvankelijk was voorzien, deed zich als probleem gevoelen dat de TrWWV ook aanspraken op een uitkering verleent indien een ontslagen ambtenaar aan de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen reeds aanspraken ontleent die overeenkomen of uitstijgen boven die ingevolge

de WW. Bovendien was in een aantal situaties de combinatie van de uitkering ingevolge de ambtelijke ontslaguitkeringsregeling en die ingevolge de TrWWV, aanmerkelijk gunstiger dan de uitkering die de ontslagen ambtenaar zou hebben genoten indien de WW op zijn ontslag van toepassing zou zijn geweest. Daarom heeft het kabinet Lubbers-II in het kader van de besluitvorming omtrent het uitstel van de operatie om het overheids personeel daadwerkelijk onder de werking van de WW te brengen, besloten de TrWWV niet meer opnieuw te verlengen. Daarvoor in de plaats zou een regeling dienen te komen, die erin voorziet dat een ambtenaar bij ontslag ten minste dezelfde aanspraken op een uitkering heeft, als bij toepassing van de WW het geval zou zijn.

Het kabinet heeft zich eveneens op het standpunt gesteld dat het overheids personeel gedurende de huidige kabinetsperiode niet feitelijk onder de werking van de WW dient te worden gebracht en dat de TrWWV dient te worden vervangen door de vorenbedoelde minimumvoorziening.

2. Nadere uitwerking van de minimumvoorziening

Het uitgangspunt dat de ambtenaar bij ontslag een uitkering dient te ontvangen die ten minste overeenkomt met hetgeen hij zou hebben ontvangen indien de WW van toepassing zou zijn geweest, leidt tot de vraag hoe dit moet worden bewerkstelligd. De WW en de huidige ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen verschillen aanzienlijk wat betreft systematiek. Zo staat in de WW voor het bepalen van de duur van de uitkering het totale arbeidsverleden centraal, bij de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen daarentegen de voor de Algemene burgerlijke pensioenwet (Abp-wet, Stb. 1986, 540) geldige diensttijd, doorgebracht in dienst bij de overheid of bij de betrokken overheid. Voor het bepalen van de hoogte van de uitkering gaat de WW uit van het dagloon, terwijl in de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen het laatstgenoten ambtelijke inkomen de grondslag vormt voor de vaststelling van die hoogte. Bij het opnieuw verwerven van een werkkring vervallen de aanspraken ingevolge de WW naar rato van het aantal arbeidsuren in de nieuwe werkkring, terwijl in de ambtelijke regelingen in een dergelijke situatie – behoudens uitzondering – niet de aanspraken vervallen, maar een anti-cumulatieregeling wordt toegepast, op zodanige wijze dat de uitkering wordt gekort met het bedrag waarmee de som van de ongekorte uitkering en het nieuw verworven inkomen uit arbeid, het laatstgenoten ambtelijke inkomen overschrijdt. Ten slotte wordt in dit verband vermeld dat degene die een werkloosheidsuitkering ontvangt ingevolge de WW, in voorkomend geval aanspraak heeft op een aanvullende uitkering tot het relevante sociale minimuminkomen, op basis van de Toeslagenwet (TW, Stb. 1987, 91). De oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werknemer kan, na het volledig doorlopen hebben van het WW-traject, in aanmerking komen voor een uitkering tot het relevante sociaal minimum op grond van de Wet inkomensvoorziening oudere en gedeeltelijk arbeidsongeschikte werkloze werknemers (IOAW, Stb. 1987, 92). Overigens heeft het kabinet het voornemen de IOAW per 1 juli 1991 op te heffen (Kamerstukken II, 1989–1990, 20 610, nr. 19). De ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen geven geen uitzicht op een gegarandeerd minimuminkomen. Meer verschillen tussen de WW en de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen, zij het minder zwaarwegende, kunnen worden aangewezen.

Een letterlijke uitvoering van het uitgangspunt dat het overheids personeel bij ontslag ten minste de aanspraken dient te hebben als in het geval dat de WW van toepassing zou zijn, zou dan ook inhouden dat bij iedere aanvraag om een uitkering een vergelijking zou moeten worden gemaakt tussen enerzijds de aanspraken die de ontslagen ambtenaar

heeft ingevolge de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen, die ongewijzigd dienen te worden gehandhaafd nu de minimum voorziening een vervanging dient te zijn van de TrWWV, en anderzijds de aanspraken die hij zou hebben gehad indien de WW van toepassing zou zijn geweest. Een dergelijke vergelijking betekent niet alleen dat telkenmale twee wettelijke systemen zouden moeten worden toegepast ten einde te kunnen komen tot de hiervoor bedoelde afweging, hetgeen zou leiden tot een aanzienlijke verhoging van de werklast voor de uitvoerende instanties, maar bovendien dat in feite onweegbare elementen van de onderscheiden wettelijke systemen tegen elkaar zouden moeten worden afgezet. Dit laatste is de facto ondoenlijk en zou tot subjectieve uitkomsten leiden, die gemakkelijk aanleiding kunnen vormen tot het indienen van bezwaar bij het betrokken bevoegd gezag en vervolgens tot het instellen van beroep bij de ambtenarenrechter.

Het voorgaande heeft er dan ook toe geleid dat is besloten om bij het voorzien in een minimumuitkering voor ontslagen ambtenaren die overeenkomt met de aanspraken die zij zouden hebben gehad indien de WW van toepassing zou zijn geweest, de systematiek van de ambtelijke regelingen als vertrekpunt te hanteren. Uitsluitend op deze wijze kan een goede aansluiting worden bewerkstelligd bij de bestaande aanspraken en kan de «WW-bodem» op verantwoorde wijze in de ambtelijke regelingen worden geïntegreerd. Bovendien worden de uitvoerende instanties aldus niet voor onoverkomelijke uitvoeringsproblemen gesteld.

Handhaving van de systematiek van de ambtelijke regelingen houdt in dat:

- a. voor het verkrijgen van aanspraak op een uitkering er sprake dient te zijn van ontslag uit de ambtelijke dienst;
- b. de duur van de uitkering in beginsel wordt bepaald door de ambtelijke diensttijd, met dien verstande dat voor de «WW-bodem», op overeenkomstige wijze als dit geschiedt in de WW, het totale arbeidsverleden van de ontslagen ambtenaar bepalend is;
- c. de hoogte van de uitkering wordt afgeleid van het laatstgenoten ambtelijke inkomen, behoudens voor zover het betreft de uitkering die overeenkomt met de vervolguitkering als bedoeld in artikel 48 WW, waarvoor het minimumloon bepalend is;
- d. bij nieuwe inkomsten uit arbeid, behoudens ook nu reeds in de ambtelijke regelingen voorkomende uitzondering, wordt geanticumuleerd.

3. Beperkingen

Een onverkorte invoering van een «WW-bodem» in de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen impliceert dat ook een voorziening dient te worden getroffen die overeenkomt met de TW en de IOAW. Het is voor de uitvoeringsinstanties evenwel niet mogelijk een dergelijke voorziening op korte termijn uit te voeren. Mede gelet op het gegeven dat in de huidige ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen thans geen garantie is neergelegd inzake een minimuminkomen, is om die reden besloten de «WW-bodem» vooralsnog in een enigszins beperkte vorm in te voeren. In een later stadium, gestreefd wordt per 1 april 1993, zal dienen te worden overgegaan tot het aanbrengen van een garantie inzake een minimuminkomen.

Het voornemen is dit laatste te realiseren in het kader van een nadere herziening van de ontslaguitkeringsregelingen, gericht op:

- a. integratie van de verschillende regelingen in één nieuwe regeling;
- b. herbezinning inzake enkele elementen van de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen ten aanzien waarvan thans de vraag gesteld kan worden of zij nog passend zijn;

c. een zo mogelijk nauwere aansluiting bij de WW, onder meer wat betreft het sanctiesysteem.

Deze verdergaande herziening van de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen is binnen het gegeven tijdsbestek, het voornemen van de regering is de «WW-bodem» ingaande 1 april 1991 in te voeren, niet voor realisatie vatbaar. Temeer daar over dergelijke wijzigingen van de huidige regelingen moet worden overlegd en overeenstemming worden bereikt met de centrales van overheidspersoneel.

Gelet op het voorgaande wordt thans het meest urgente element van de «WW-bodem» ingevoerd, te weten een met de WW overeenstemmende minimum uitkeringsduur die is gebaseerd op het totale arbeidsverleden van de ontslagen ambtenaar. Invoering van deze minimum uitkeringsduur betekent de facto dat voor het overgrote merendeel van de uitkeringsgerechtigden de «WW-bodem» thans reeds wordt gerealiseerd. De nog niet ingevoerde elementen van de «WW-bodem» kunnen slechts betrekking hebben op een gering aantal gevallen.

4. De doelstelling van het voorliggende besluit

Het onderhavige besluit strekt ertoe de vorenbedoelde minimum uitkeringsduur aan te brengen in de ontslaguitkeringsregelingen voor het burgerlijk rijkspersoneel en voor enkele categorieën gewezen ambtenaren die, hoewel zij geen deel uitmaakten van het burgerlijk rijksoverheidspersoneel, hun uitkering ontvangen door de zorg van het ministerie van Binnenlandse Zaken. De laatst bedoelde categorieën betreffen degenen die een ontslaguitkering ontvangen op grond van artikel 34 of 35 van de Wet algemene regelen gemeentelijke indeling (Stb. 1984, 475), zoals deze luiden voor de wijziging bij de wet 7 september 1989, (Stb. 1989, 371), alsmede degenen die een ontslaguitkering ontvangen op grond van artikel 115 of 116 van de Wet gemeenschappelijke regelingen (Stb. 1984, 667). Het betreft derhalve het RWB, de UR en de regelingen neergelegd in Stb. 1986, 492 en Stb. 1986, 493.

Wat betreft het onderwijspersoneel en het militair personeel op wie de TrWWV eveneens van toepassing is, zal de minimum uitkeringsduur op overeenkomstige wijze als in dit besluit geschiedt, worden neergelegd in de voor die categorieën geldende ontslaguitkeringsregelingen. Dit laatste geldt overigens eveneens ten aanzien van de overige categorieën overheidspersoneel, ten aanzien van wie de TrWWV niet rechtstreeks van toepassing was maar van overeenkomstige toepassing was verklaard, dan wel ten aanzien van wie overeenkomstige regelingen tot stand waren gebracht.

Voorts is van de gelegenheid gebruik gemaakt om wat betreft de referte-eis van artikel 7 van de UR (in de periode van 12 maanden onmiddellijk voorafgaand aan het ontslag gedurende ten minste 130 dagen binnen het Rijk in dienstbetrekking werkzaam zijn geweest) het oorspronkelijk bestaande verband met de referte-eis van de WW te herstellen. In de WW is de 130-dagen-eis vervangen door een 26-weken-eis. Deze wijziging wordt thans ook aangebracht in de UR. Daarnaast worden tevens enkele technische verbeteringen in de ontslaguitkeringsregelingen aangebracht, alsmede een eerder aangekondigde en in de uitvoeringspraktijk reeds toegepaste wijziging in de bepalingen inzake de in het buitenland woonachtige belanghebbenden.

5. De gewijzigde ontslaguitkeringsregelingen in hoofdlijnen

De ingevolge dit besluit gewijzigde ontslaguitkeringsregelingen voorzien in de beoogde minimumuitkering doordat de bepalingen van de WW inzake dienstbetrekking, uitkeringsduur, verlenging van de uitke-

ringsduur, alsmede vervolgitkering, daarin inhoudelijk zijn overgenomen. Dit houdt in dat de ontslagen ambtenaar die voldoet aan de in de ontslaguitkeringsregelingen neergelegde vereisten voor het verkrijgen van een uitkering, aanspraak heeft op een uitkering met de duur van een half jaar. Indien wordt voldaan aan de zogenaamde drie-uit-vijf-eis, dat wil zeggen dat de ontslagen ambtenaar in de periode van vijf jaar voorafgaand aan het ontslag ten minste drie jaar in dienstbetrekking werkzaam dient te zijn geweest, en er een arbeidsverleden van ten minste vijf jaar is, wordt de uitkering verlengd op overeenkomstige wijze als dit in artikel 42 WW geschiedt. Na afloop van de verlengde uitkering bestaat bij voortdurend van de werkloosheid vervolgens aanspraak op de vervolgitkering, die één jaar duurt.

De duur van de ontslaguitkering wordt in beginsel vastgesteld op basis van de vorenbedoelde, uit de WW overgenomen bepalingen. In dat kader is dus niet meer uitsluitend de diensttijd bij de overheid bepalend voor de duur van de ontslaguitkering, maar het totale arbeidsverleden van de ontslagen ambtenaar. Indien evenwel de duur van de ontslaguitkering op basis van de gehandhaafde, oude bepalingen van de ambtelijke ontslagregelingen langer is dan het totaal van de «WW-bodem-uitkering», wordt de duur van de uitkering vastgesteld op basis van die oude bepalingen.

Het geval kan zich echter voordoen dat de uitkeringsduur op basis van de oude regelingen langer is dan het totaal van «WW-uitkering» van een half jaar en de mogelijke verlenging, maar korter dan het totaal van de «WW-bodem-uitkering» (dus inclusief vervolgitkering). In dat geval wordt de duur van de uitkering in eerste instantie toch bepaald op basis van de oude regelingen. Dit om de bestaande aanspraken niet aan te tasten. Behoudens in het geval van de vervolgitkering, waarvan de hoogte is gerelateerd aan het minimumloon, is de hoogte van de uitkering namelijk afhankelijk van het laatstgenoten ambtelijke inkomen. Indien in het onderhavige geval de systematiek van de «WW-bodem-uitkering» onverkort zou worden toegepast, zou de betrokken belanghebbende eerder dan op basis van de oude regelingen het geval is, worden geconfronteerd met een uitkering die niet is gerelateerd aan zijn laatstgenoten ambtelijke inkomen, maar die op het minimuminkomensniveau ligt. Het ligt niet in de bedoeling bij het aanleggen van een minimumvoorziening in de ontslaguitkeringsregelingen sommige belanghebbenden te confronteren met een vermindering van aanspraken. Daarom is ten aanzien van de hier bedoelde gevallen bepaald dat eerst een uitkering wordt genoten op basis van de oude regelingen, waarna vervolgens nog een vervolgitkering van beperkte duur wordt toegekend, namelijk tot de einddatum die zou hebben gegolden indien de regeling inzake de «WW-bodem-uitkering» zou zijn toegepast.

De invoering van de minimumuitkering in de ontslaguitkeringsregelingen voor het overheidspersoneel brengt met zich dat aan de voorziening die was neergelegd in het oude artikel 14 UR (de zogenaamde korte uitkering) en de overeenkomstige voorziening van het oude artikel 13 van het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 493), geen behoefte meer bestaat. Deze korte uitkeringen bedroegen 130 dagen, hetgeen overeenkomt met de minimale duur van een uitkering ingevolge de thans in de ontslaguitkeringsregelingen opgenomen minimumuitkering.

Zoals reeds werd opgemerkt, zijn de bepalingen inzake de hoogte van de ontslaguitkeringen in de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen onverkort gehandhaafd en daarmee ook van toepassing op de uitkeringen inzake de «WW-bodem», met uitzondering van de vervolgitkering. In afwijking van de regeling zoals neergelegd in artikel 51 WW, waarin is bepaald dat de hoogte van de vervolgitkering 70% van het minimumloon bedraagt, is de hoogte van de vervolgitkering in de ontslaguitkeringsregelingen gesteld op het minimumloon, met dien

verstande dat de hoogte van de uitkering nooit meer dan 70% van het laatstgenoten ambtelijke inkomen bedraagt. Dit houdt verband met het feit dat degene die ingevolge de WW een werkloosheidsuitkering ontvangt en die tevens voldoet aan de overige ter zake gestelde voorwaarden, aanspraak heeft op een aanvullende uitkering ingevolge de TW of de IOAW. Hierdoor wordt bewerkstelligd dat de WW-genietende verzekerd is van het relevante sociale minimuminkomen. Aangezien in verband met de desbetreffende uitvoeringsproblematiek, een met de TW en de IOAW overeenkomstige regeling nog niet voor het overheidspersoneel kan worden getroffen, dient op andere wijze dan in de systematiek van de WW en TW dan wel IOAW in de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen te worden voorzien in een regeling die zoveel mogelijk voorkomt dat de ontslagen ambtenaar gedurende de tijd dat hij de vervolguitering ontvangt, een inkomen heeft dat beneden het relevante sociale minimuminkomen ligt.

Vooralsnog kan dit laatste niet op andere wijze geschieden dan de ontslagen ambtenaar die in de fase voorafgaand aan de vervolguitering een ontslaguitkering ontvangt die hoger is dan het minimumloon, tijdens de vervolguitering niet verder in inkomen te laten zakken dan tot op het minimumloon. De ontslagen ambtenaar evenwel voor wie geldt dat 70% van het laatstgenoten ambtelijke inkomen beneden het minimumloon ligt, verkrijgt geen garantie inzake het relevante sociale minimuminkomen. Het zou te ver gaan om deze categorie, die in de fase voorafgaand aan de vervolguitering reeds een uitkering ontvangt die beneden het minimumloon ligt, in tegenstelling tot de eerstbedoelde categorie bij aanvang van de vervolguitering een inkomensstijging te doen toekomen. Voor hen blijft de hoogte van de uitkering op 70% van het laatstgenoten ambtelijke inkomen. Volledigheidshalve wordt hierbij opgemerkt dat hiermee een reeds lang bestaande regeling, waarvan in de praktijk niet is gebleken dat deze tot knelpunten leidt, ongewijzigd wordt gecontinueerd.

6. Het georganiseerd overleg

Met de meerderheid van de centrales van overheidspersoneel is overeenstemming bereikt over de «WW-bodemvoorziening». De ACOP en het AC hebben met het wijzigingsbesluit ingestemd, ondanks het feit dat zij de regeling te beperkt achten. Ook de CCOOP heeft ingestemd met het wijzigingsbesluit, ondanks het bezwaar dat de intrekking van de TrWWV is losgekoppeld van het onder de werking van de WW brengen van het overheidspersoneel, alsmede het bezwaar dat de bodemvoorziening een teruggang betekent van aanspraken op een ontslaguitkering zoals ambtenaren die op 1 januari 1987 kenden.

De CMHF heeft niet met onderhavige regeling ingestemd, omdat zij bezwaar heeft tegen evengenoemde loskoppeling. Ook heeft zij bezwaren tegen de overgangsregeling, waardoor middelbare en hogere ambtenaren met een inkomensachteruitgang geconfronteerd zouden worden. Als laatste meent de CMHF dat een rechtsongelijkheid zal ontstaan tussen de diverse sectoren.

Met betrekking tot de bezwaren van de CMHF zij opgemerkt dat de regering nooit heeft gegarandeerd dat de TrWWV gehandhaafd zou blijven tot het moment waarop het overheidspersoneel feitelijk onder de werking van de WW zou zijn gebracht. Met de garantie dat ontslagen overheidspersoneel aanspraak heeft op een ontslaguitkering met ten minste de WW-duur, is wel een belangrijk element uit de WW in de ambtelijke regelingen ingevoerd. Met de centrales van overheidspersoneel is tijdens het overleg op 13 februari 1991 het volgende overgangsrecht overeengekomen. Zij die op 1 januari 1987 aanspraak hadden op een wachtgeld waarvan de duur verstrijkt in de periode van 1 april 1991 tot 1 april 1993, hebben recht op een overgangsuitkering.

De hoogte bedraagt het minimumloon, echter nooit meer dan 70% van de bezoldiging. Het vervallen van de TrWWV leidt derhalve tot een vermindering van aanspraken als gevolg van ontslag. Het betreft hier echter een vermindering die beschouwd dient te worden tegen de achtergrond van een totaal aan aanspraken dat vergeleken met de aanspraken die ontslagen ambtenaren zouden hebben indien de WW van toepassing zou zijn, als bovenmatig kan worden beschouwd.

In het overleg is nader overeengekomen dat de lagere overheden per 1 augustus 1991 een overeenkomstige WW-bodemvoorziening invoeren. De rechtsongelijkheid tussen de verschillende sectoren zal derhalve op evengenoemde datum zijn opgeheven.

7. De uitvoeringslasten

De wijziging van de bestaande regelingen geschiedt ter vervanging van de voorziening die is getroffen in de TrWWV, door een regeling die meer is afgestemd op de WW. Het niet meer verlengen van de werking van de TrWWV betekent op zichzelf beschouwd een vermindering van het aantal regelingen en een vereenvoudiging van het stelsel van de ontslaguitkeringsregelingen voor het overheidspersoneel. Daarmee gepaard gaat een vermindering van de uitvoerende werkzaamheden en derhalve van de uitvoeringslasten.

Tegenover deze vermindering van het aantal regelingen staat evenwel de invoering van het nieuwe element van de «WW-bodem» in de overige ontslaguitkeringsregelingen, die de uitvoering daarvan verzwaart. Door bij deze invoering zoveel mogelijk aan te sluiten bij de bestaande systematiek van die regelingen, is deze toename van uitvoerende werkzaamheden zo beperkt mogelijk gehouden. Dit neemt echter niet weg dat in de nieuwe systematiek, bij de beslissing over de toekenning van een ontslaguitkering, over meer gegevens dient te worden beschikt dan voorheen het geval was. In de gevallen dat de ontslagen ambtenaar een diensttijd van minder dan drie jaar heeft, is in verband met de vraag of wordt voldaan aan de «drie-uit-vijf-eis» immers niet alleen de diensttijd relevant, maar zijn de gegevens met betrekking tot het voor de diensttijd gelegen arbeidsverleden eveneens van belang. Die gegevens zullen moeten worden verstrekt door de belanghebbende en door de uitvoeringsinstantie worden gecontroleerd. Bovendien zal bij iedere beslissing inzake een aanvraag van een ontslaguitkering moeten worden nagegaan volgens welke methode de duur van de uitkering dient te worden bepaald; volgens de methode van de «WW-bodem» of volgens de oude regeling. Hierdoor zijn derhalve meer werkzaamheden met de toekenning van ontslaguitkeringen ingevolge de gehandhaafde regelingen verbonden dan thans het geval is.

Verwacht wordt dat per saldo de uitvoeringslasten structureel beneden het huidige niveau zullen liggen.

Afgezien van de structurele uitvoeringslasten zal zich bij de invoering van de «WW-bodem-regeling» een tijdelijke verzwaring van de uitvoeringslasten voordoen. Dit in verband met het gegeven dat in het kader van het overgangsrecht alle reeds toegekende ontslaguitkeringen opnieuw dienen te worden gezien, ten einde te kunnen vaststellen of op grond van de gewijzigde regeling aanspraak bestaat op een uitkering van een langere duur. In voorkomend geval wordt de duur van de uitkering opnieuw vastgesteld.

8. De positie van vrouwen

De invoering van een minimum uitkeringsduur die overeenkomt met de duur van de werkloosheidsuitkering ingevolge de WW, in de ambtelijke ontslaguitkeringsregelingen, heeft geen invloed op de positie van

vrouwen op de arbeidsmarkt of binnen de overheidsdienst. Het gaat hierbij om een nieuw element in de rechtspositie van het overheidspersoneel die een verbetering inhoudt.

9. Voorlichting

Maatregelen zijn getroffen ten einde zowel de belanghebbenden in de zin van de ontslaguitkeringsregelingen en het overheidspersoneel in het algemeen, als de uitvoerende instanties zo volledig mogelijk tijdig te informeren omtrent de voorgenomen wijzigingen van de ontslaguitkeringsregelingen. Hierdoor wordt bewerkstelligd dat op juiste wijze en tijdig kan worden ingespeeld op de wijzigingen in deze regelingen. Ook zal ruime aandacht worden besteed aan de feitelijk gerealiseerde wijzigingen van de regelingen.

10. Inwerkingtreding

De werkingsduur van de TrWWV is per 1 april 1991 vervallen. Voor een hernieuwde verlenging ontbraken voldoende financiële middelen. Indien per 1 april 1991 geen vervangende voorziening getroffen zou zijn, zou een forse achteruitgang in aanspraken voor ontslagen overheidspersoneel zijn ontstaan. Daarom is het beleid erop gericht de WW-bodemvoorziening direct aansluitend op voornoemde vervaldatum tot stand te brengen.

Onderdeelsgewijs

1. Artikel I

1.1. *Onderdeel A (artikel 1 RWB)*. De wijziging in artikel 1 RWB strekt ertoe het begrip «lichamen», opgenomen in het nieuwe artikel 3a, te omschrijven. De omschrijving komt overeen met die uit artikel 1, onder f, WW.

1.2. *Onderdeel B (artikel 3 RWB)*. Het betreft een technische aanpassing in verband met een indertijd aangebrachte vernummering in de artikelen D1 en D4 Abp-wet.

1.3. *Onderdeel C (artikel 3a RWB)*. In het nieuwe artikel 3a wordt het begrip «dienstbetrekking» gedefinieerd ten einde aan te geven dat, wanneer het gaat om tijd die in dienstbetrekking is doorgebracht, het in het kader van het RWB niet langer uitsluitend gaat om diensttijd die is doorgebracht in overheidsdienst. Door de verwijzing in het tweede lid naar de artikelen 4, 5 en 6 van de WW wordt bewerkstelligd dat dezelfde uitbreiding aan de reikwijdte van het begrip «dienstbetrekking» wordt gegeven als in of krachtens de WW geschiedt.

1.4. *Onderdeel D (artikel 4a RWB)*. Deze wijziging strekt ertoe ook voor in het buitenland woonachtige belanghebbenden de verplichting tot inschrijving als werkzoekende in te voeren, voorzover dit in het betreffende land mogelijk is. Hierdoor wordt bewerkstelligd dat voor in het buitenland wonende belanghebbenden ten aanzien van inschrijving bij een instantie van arbeidsbemiddeling dezelfde verplichting geldt als voor in Nederland wonende belanghebbenden.

1.5. *Onderdeel E (artikel 6 RWB)*. In dit artikel wordt, in het voetspoor van de WW, de basisduur van het wachtgeld gesteld op zes maanden. Degenen die aan de «drie-uit-vijf-eis» voldoen, dat wil zeggen degenen die in de periode van vijf jaar onmiddellijk voorafgaand aan het

ontslag ten minste gedurende drie jaar in dienstbetrekking van acht of meer uren per week werkzaam zijn geweest, komen daarna voor een verlenging in aanmerking. In navolging van het bepaalde in de WW komen degenen die onmiddellijk voorafgaand aan het ontslag een uitkering krachtens de Algemene Arbeidsongeschiktheidswet genieten zonder meer voor verlenging in aanmerking. Zij behoeven bij ontslag niet te voldoen aan de «3 uit 5-eis» om voor een verlengd wachtgeld in aanmerking te komen. De duur van het verlengde wachtgeld hangt in het algemeen af van de duur van het totale arbeidsverleden van betrokkene. De duur van de verlenging van de gedeeltelijk arbeidsongeschikte wordt ten minste vastgesteld op grond van het fictieve arbeidsverleden (het derde lid, onder b).

De verwijzing in het tweede en derde lid naar het werknemersbegrip in artikel 3 WW beoogt te bewerkstelligen dat de «WW-bodem-regeling» dezelfde reikwijdte heeft als de WW wat betreft de dienstbetrekkingen die buiten Nederland zijn vervuld, terwijl voorts de uitzonderingen krachtens artikel 3, vierde lid, WW van toepassing zijn. Door deze verwijzing naar de WW kan in voorkomend geval tijd die is doorgebracht in een dienstbetrekking in het buitenland, mede in aanmerking worden genomen bij het onderzoek inzake de vraag of is voldaan aan de «drie-uit-vijf-eis», alsook bij het vaststellen van de omvang van het arbeidsverleden.

In het derde tot en met zesde lid van het voorgestelde artikel wordt nader aangegeven welke perioden al dan niet meetellen bij de bepaling van de omvang van het arbeidsverleden. Deze opsomming is in zijn geheel overgenomen uit de WW. Omdat deze bepalingen de kern bevatten van de «WW-bodem-regeling», is het van belang dat de belanghebbenden direkt van deze bepalingen kennis kunnen nemen in het op hen van toepassing zijnde voorschrift, zodat hier niet is verwezen naar de overeenkomstige bepalingen van de WW. Wel zijn, omdat het hier gaat om nadere regelgeving, in het negende lid de regels die zijn gesteld krachtens artikel 42, negende lid, WW, van overeenkomstige toepassing verklaard.

De bepaling in het tiende lid komt inhoudelijk overeen met die in het oude artikel 6, vierde lid. Deze bepaling is eveneens in het nieuwe artikel 6 opgenomen ten einde te bewerkstelligen dat de bevoegdheid om in bijzondere gevallen de duur van een wachtgeld te verlengen niet beperkt blijft tot de gevallen waarin de duur van het wachtgeld wordt bepaald conform de oude regeling, die thans is neergelegd in artikel 6a.

1.6. *Onderdeel F (artikel 6a RWB).* Dit artikel biedt een waarborg voor het kunnen behouden van duuraanspraken ingevolge de oude bepalingen van het RWB, indien toepassing daarvan leidt tot een wachtgeldduur die langer is dan de duur van een wachtgeld vastgesteld ingevolge het bepaalde in artikel 6, eerste en tweede lid, van onderhavig besluit. Deze duuraanspraken ingevolge de oude bepalingen zijn wat betreft de uitgangspunten neergelegd in het tweede lid. Het derde en vierde lid betreffen de verbijzonderingen daarvan, die eveneens overgenomen zijn uit de oude regeling.

Het derde lid betreft de situatie dat de belanghebbende bij de aanvang van de diensttijd die in aanmerking dient te worden genomen bij de bepaling van het wachtgeld, reeds in het genot is van een wachtgeld krachtens het eerste en tweede lid, of van een uitkering krachtens artikel 8a, tweede lid, van de UR. Uiteraard geldt ook in dit geval dat uitsluitend een wachtgeld met toepassing van deze bepaling wordt toegekend, indien de duur daarvan langer is dan de duur van een wachtgeld ingevolge artikel 6. Met andere woorden: niet in alle gevallen dat de berekening van de duur van een wachtgeld in overeenstemming met het tweede lid leidt tot een langere duur dan ingevolge artikel 6, wordt

toepassing gegeven aan artikel 6a. In het geval bedoeld in het derde lid van artikel 6a moet eerst de duur van het reeds eerder toegekende wachtgeld of uitkering worden afgetrokken van de in overeenstemming met het tweede lid berekende duur van het wachtgeld. Eerst indien de dan resterende duur van het wachtgeld langer is dan die van het wachtgeld ingevolge artikel 6, wordt toepassing gegeven aan artikel 6a.

Het vierde lid regelt de bijzondere verlenging van een wachtgeld voor de categorie van belanghebbenden die op de dag van ontslag een diensttijd van ten minste tien jaar hebben en waarvan de som van leeftijd en diensttijd ten minste 60 jaren bedraagt. Het betreft de aanspraak op bijzondere verlenging van het wachtgeld tot het tijdstip waarop de leeftijd van 65 jaar is bereikt, op grond van de oude bepalingen van het RWB. Wat betreft de toepassing van het vierde lid geldt overigens eveneens dat een wachtgeld eerst dan ingevolge artikel 6a wordt toegekend, indien er in vergelijking met het wachtgeld waarop ingevolge artikel 6 aanspraak bestaat, bij toepassing van artikel 6a – inclusief de bijzondere verlenging als bedoeld in het vierde lid – een langere wachtgeldduur zou bestaan. Indien bijvoorbeeld in verband met het bereiken van de 65-jarige leeftijd, op grond waarvan ingevolge artikel 13, eerste lid, onder b, het recht op wachtgeld eindigt, geen verschil in duur tussen het wachtgeld ingevolge artikel 6 en dat ingevolge artikel 6a bestaat, wordt het wachtgeld toegekend op grond van artikel 6. Dit kan van belang zijn voor de hoogte van de uitkering.

1.7. *Onderdeel G (artikel 6b RWB)*. In het nieuwe artikel 6b wordt in navolging van de in de artikelen 48 t/m 52 van de WW geregelde vervolgitkering voorzien in een vervolgwachtgeld. Het vervolgwachtgeld is gerelateerd aan het minimumloon. Evenals in de WW het geval is, heeft deze minimumloon-gerelateerde uitkering ten doel een vloeiende overgang te bereiken tussen de regelingen op grond van de loonderwijsfunctie en die op grond van de minimumbehoeftefunctie (Algemene Bijstandswet).

De lengte van het vervolgwachtgeld is een jaar, voor belanghebbenden die op de ontslagdatum 57,5 jaar of ouder waren 3,5 jaar. Het vijfde en zesde lid van artikel 6b noemen de gevallen waarin hierop een uitzondering kan worden gemaakt. Het betreft hier de belanghebbenden die een wachtgeld op basis van artikel 6a, tweede lid, toegekend hebben gekregen. Deze belanghebbenden hebben na afloop van dit wachtgeld recht op een vervolgwachtgeld, met dien verstande dat dit vervolgwachtgeld niet langer duurt dan tot het tijdstip waarop een wachtgeld – wanneer dit zou zijn toegekend ingevolge artikel 6, eerste en tweede lid gevolgd door het vervolgwachtgeld – zou zijn geëindigd. Dit impliceert dat voor deze belanghebbenden de duur van het vervolgwachtgeld korter kan zijn dan de gebruikelijke termijnen van een, respectievelijk 3,5 jaar.

1.8. *Onderdeel H (artikel 7 RWB)*. Deze wijziging betreft een technische aanpassing in verband met vernummeringen.

1.9. *Onderdeel I (artikel 7a RWB)*. Zoals in het algemene gedeelte reeds is uiteengezet, is in afwijking van het bepaalde in de WW, waarin de hoogte van de vervolgitkering is vastgesteld op 70% van het minimumloon, de hoogte van het vervolgwachtgeld bepaald op het minimumloon. Om te voorkomen dat het vervolgwachtgeld meer zou bedragen dan de laatstgenoten bezoldiging dan wel het wachtgeld dat direct voorafgaand aan het vervolgwachtgeld werd genoten, is op het voorgaande een restrictie aangebracht in die zin, dat het bedrag van het vervolgwachtgeld nooit meer kan bedragen dan 70% van de laatstgenoten bezoldiging.

1.10. *Onderdeel J (artikel 9 RWB)*. De wijziging van het vijfde lid van artikel 9 betreft een aanpassing van de leeftijdsgrens in verband met de verlaging van de leeftijd waarvoor geldt dat bij het bereiken of overschrijden daarvan niet meer behoeft te worden voldaan aan de verplichting bij de Arbeidsvoorzieningsorganisatie ingeschreven te staan als werkzoekende.

1.11. *Onderdeel K (artikel 13 RWB)*. De wijziging van de term maand in «kalendermaand» in het eerste lid, onder b, heeft tot gevolg dat duidelijker dan voorheen wordt vastgesteld met ingang van welk tijdstip het recht op wachtgeld eindigt. De aanvullingen onderdelen c en d van het derde lid strekken ertoe, de sancties op het niet voldoen aan de verplichting tot inschrijving als werkzoekende en de daarmee samenhangende verplichtingen tevens van toepassing te doen zijn op in het buitenland wonende belanghebbenden. Deze wijziging houdt verband met de uitbreiding van de kring van tot inschrijving verplichte belanghebbenden in artikel 4a, tweede lid.

1.12. *Onderdeel L (artikel 14 RWB)*. De wijziging in het gestelde in het tweede lid, onder d, is de toevoeging van de sanctionering op het niet voldoen aan de verplichting tot inschrijving als werkzoekende, voor in het buitenland woonachtige belanghebbenden, opgenomen in artikel 4a, tweede lid.

1.13. *Onderdelen M tot en met O*. Deze wijzigingen betreffen alle aanpassingen van technische aard.

2. Artikel II

2.1. *Algemeen*. Voor de artikelsgewijze toelichting wordt in het algemeen verwezen naar hetgeen ten aanzien van de overeenkomstige onderdelen van artikel I is opgemerkt. Hieronder wordt uitsluitend ingegaan op de bijzondere bepalingen van de UR.

2.2. *Onderdeel E (artikel 7 UR)*. Zoals in het algemeen gedeelte reeds is uiteengezet, is er tengevolge van de invoering van de minimumuitkering in de ontslaguitkeringsregelingen voor het overheidspersoneel geen behoefte meer aan de zogenaamde korte uitkering. De wijziging in het eerste lid komt voort uit het vervallen van de korte uitkering en derhalve van het onderscheid tussen korte en lange uitkering. Onder a wordt nu verwezen naar artikel 8, waarin de WW-duuraanspraken zijn opgenomen. Ingevolge het eerste lid van dit artikel bestaat voor iedere belanghebbende een recht op uitkering van ten minste zes maanden, uiteraard mits wordt voldaan aan de – gewijzigde – entree-eis. De korte uitkering, met eveneens een duur van zes maanden, kon derhalve vervallen.

Wat betreft de in de UR gehanteerde referte-eis is, zoals reeds is aangegeven in het algemeen gedeelte, de van oudsher bestaande band met de WW hersteld. De UR is hangende de besluitvorming omtrent de wijze en het tijdstip waarop het overheidspersoneel daadwerkelijk onder de werkingssfeer van de WW zou worden gebracht, een tijdlang niet aangepast aan de wijzigingen van de WW. Nu het duidelijk is dat de ontslaguitkeringsregelingen voor het overheidspersoneel voorlopig zullen blijven bestaan, dient de UR alsnog te worden aangepast. De wijziging van de referte-eis houdt in dat niet meer de eis wordt gesteld dat men in de periode van 12 maanden voorafgaand aan het ontslag gedurende 130 dagen binnen het Rijk in dienstbetrekking werkzaam moet zijn geweest, maar gedurende 26 weken als werknemer als bedoeld in artikel 3 WW. Hierbij wordt een week als een gewerkte week aangemerkt, indien ten

minste op één dag per week is gewerkt, ongeacht het aantal uren. Door deze gewijzigde referte-eis is er geen behoefte meer aan de bepalingen van het oude artikel 7, tweede lid, zodat deze konden vervallen.

Een diensttijd van ten minste drie jaar onmiddellijk voorafgaand aan het ontslag gaf voorheen recht op een lange uitkering. In het kader van de garantie dat minimaal recht blijft bestaan op de duur van de uitkering waarop men ingevolge de oude bepalingen van de UR aanspraak zou hebben gemaakt, is onder b – naast de verwijzing naar de nieuwe «WW-duuraanspraak» van artikel 8, eerste en tweede lid – tevens een verwijzing opgenomen naar artikel 8a, tweede en vierde lid. In de laatstgenoemde bepalingen zijn de duuraanspraken opgenomen ingevolge de genoemde lange uitkering, respectievelijk de eventuele verlenging daarvan. De verwijzing naar artikel 8a, eerste lid, ten slotte is noodzakelijk omdat dit lid aangeeft aan welk van de evengenoemde bepalingen uiteindelijk toepassing dient te worden gegeven voor de vaststelling van de duur van de uitkering van de belanghebbende met een diensttijd van tenminste drie jaar.

Het tweede lid is overgenomen uit de WW, te weten het tweede lid van artikel 17. Indien het ontslag ingaat binnen twaalf maanden na een periode waarin de belanghebbende als gevolg van arbeidsongeschiktheid verhinderd was werkzaamheden te verrichten, of werkzaamheden heeft verricht als bedoeld in artikel 8 WW en hij de hoedanigheid van werknemer heeft herkregeen, wordt de periode van twaalf maanden verlengd met de duur van deze perioden.

Het derde lid is eveneens overgenomen uit de WW, te weten het derde lid van artikel 17. In verband met het gegeven dat in de ambtelijke regeling het ontslag als uitgangspunt is gehandhaafd, is daarbij het begrip «werkloosheid» in die WW-bepaling gewijzigd in: ontslag.

De overige leden zijn de aangepaste bepalingen van het oude artikel 7 UR. Volledigheidshalve wordt hierbij opgemerkt dat het zesde lid, onder e, is gewijzigd in verband met een achterwege gebleven aanpassing ter zake van de verlaging van de leeftijdseis die geldt ten aanzien van de GAB-inschrijvingsplicht. Voorts is het bepaalde onder f van het oude artikel 7, zesde lid, geschrapt, ten einde te bewerkstelligen dat ook aanspraak kan worden gemaakt op een uitkering indien men in het buitenland woont.

2.3. *Onderdeel G (artikel 8a UR)*. Dit artikel biedt de in punt 2.2. (onderdeel E) reeds genoemde waarborg voor het kunnen behouden van duuraanspraken ingevolge de oude bepalingen van de UR, indien dit leidt tot een uitkeringsduur die langer is dan die is vastgesteld ingevolge het bepaalde in (nieuwe) artikel 8, eerste en tweede lid, UR.

In het tweede lid zijn de duuraanspraken ingevolge de oude bepalingen van de UR opgenomen. Zoals in punt 2.2. (onderdeel E) reeds werd vermeld, betreft het de duuraanspraken van de voormalige lange uitkering.

Het vierde lid regelt de bijzondere verlenging van een uitkering ingevolge artikel 8b, voor de categorie van belanghebbenden die op de dag van ontslag een diensttijd van ten minste 10 jaar hebben en waarvan de som van leeftijd en diensttijd ten minste 60 jaren bedraagt. Zoals in punt 2.2. (onderdeel E) reeds werd vermeld, betreft het de aanspraak op bijzondere verlenging gedurende zes maanden van de voormalige lange uitkering uit de UR.

2.4. *Onderdeel I (artikel 8c UR)*. Evenals in het RWB reeds het geval was, zijn nu ook in de UR de bepalingen inzake het bedrag van de uitkering in een afzonderlijk artikel geplaatst, los van de bepalingen inzake de duur van de uitkering.

2.5. *De onderdelen K, M, N en O.* De wijzigingen in onder meer de opschriften van de in deze onderdelen bedoelde artikelen komen voort uit het vervallen van het onderscheid tussen korte en lange uitkering. De bepalingen inzake samenloop van uitkering met inkomsten uit of in verband met arbeid of bedrijf, vermindering van de uitkering, afkoop van het recht op uitkering en tegemoetkoming verhuiskosten voor rechthebbenden op uitkering, die voorheen golden voor de lange uitkering, gelden thans voor uitkeringen met een duur van ten minste zes maanden. Een ander met dien verstande dat men om in aanmerking te kunnen komen voor afkoop van het recht op uitkering of voor een tegemoetkoming in verhuiskosten, moet voldoen aan de «drie-uit-vijf-eis».

2.6. *Onderdeel T (artikel 25 UR).* Deze wijziging strekt ertoe, de bepalingen inzake het verval van het recht op een – inmiddels verdwenen – korte uitkering te handhaven ten aanzien van de «WW-uitkering» van een half jaar en in een apart artikel op te nemen. Het eerste en derde lid regelen het recht op uitkering ingeval van opnieuw intredende werkloosheid nadat het recht op uitkering met ingang van de dag waarop de werkloosheid eindigde, is vervallen. In navolging van het bepaalde in de eerste twee leden van artikel 14 van de UR, zoals deze luiden tot de bij dit besluit aangebrachte wijzigingen, gelden de bepalingen inzake verval en herleving van het recht op uitkering uitsluitend ten aanzien van hen, aan wie – los van de vervolguitkering – een uitkering is toegekend met de duur van zes maanden.

Voorts is van de gelegenheid gebruik gemaakt, te komen tot een vereenvoudiging van de uitvoering van de UR en tot een terugdringing van de administratieve werkzaamheden, door in het tweede lid te omschrijven wat onder de terminologie «beëindiging van de werkloosheid» dient te worden verstaan. Met name het gestelde in het tweede lid, onder b, is hierbij van belang. Daarin wordt aangegeven dat bij het vervullen van werkzaamheden in een dienstbetrekking die naar zijn aard tijdelijk is, de werkloosheid eerst eindigt nadat de belanghebbende een periode van 30 aaneengesloten werkdagen werkzaam is geweest. Voorts is aangegeven dat, om te kunnen spreken van beëindiging van de werkloosheid, de nieuwe dienstbetrekking ten minste hetzelfde aantal arbeidsuren dient te omvatten als de dienstbetrekking op basis waarvan het recht op uitkering bestaat. De bepaling in het tweede lid voorkomt het herhaaldelijk voor korte perioden vervallen en weer herleven van het recht op uitkering, zoals dat ten aanzien van de vroegere korte uitkering het geval kon zijn, bijvoorbeeld in verband met het verrichten van werkzaamheden als uitzendkracht.

3. *Artikel III*

De wijzigingen van het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 492), houdende vaststelling van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 23 van de wet van 15 juni 1972 (Stb. 449), tot gemeentelijke herindeling van Noordwest-Overijssel, komen in hoofdzaak overeen met de wijzigingen van het Rijkswachtgeldbesluit 1959. Voorts is van de gelegenheid gebruik gemaakt om enkele wijzigingen die nog niet in het besluit van 23 november 1972 waren aangebracht, alsnog daarin aan te brengen.

4. *Artikel IV*

De wijzigingen van het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 493), houdende vaststelling van een algemene maatregel van bestuur als bedoeld in artikel 24 van de wet van 15 juni 1972 (Stb. 449),

tot gemeentelijke herindeling van Noordwest-Overijssel, komen in hoofdzaak overeen met de wijzigingen van de Uitkeringsregeling 1966. Ook ten aanzien van dit besluit van 23 november 1972 geldt dat voorts enkele wijzigingen die daarin nog niet waren aangebracht, alsnog daarin worden aangebracht.

5. Artikel V

De Regeling wachtgeld en uitkering bij privatisering (WUP) beoogt het recht op wachtgeld en uitkering onverminderd in stand te houden voor rijksambtenaren die bij privatisering van overheidstaken ontslagen worden en vervolgens worden aangesteld bij de privaatrechtelijke organisatie die die taken heeft overgenomen. De aanspraken op wachtgeld en uitkering blijven gedurende een in de WUP bepaalde periode geconserveerd. Deze geconserveerde rechten worden geldend gemaakt indien een belanghebbende wordt ontslagen binnen een bepaalde periode na aanstelling bij de privaatrechtelijke werkgever. De wijze waarop bedoelde rechten geldend worden gemaakt, is voorts afhankelijk gesteld van de tijd die in verstreken tussen het moment van aanstelling en dat van ontslag bij de privaatrechtelijke werkgever.

Zonder wijziging van de WUP zou betrokkene bij ontslag uit de privaatrechtelijke betrekking aanspraak krijgen op tweemaal toepassing van de WW-bodem;

- eenmaal ingevolge de WW en
- eenmaal ingevolge het RWB of de UR.

Hierdoor zouden aan de WUP meer rechten, wat betreft duur van de uitkering, kunnen worden ontleend dan oorspronkelijk de bedoeld in was. Immers met bovengenoemde in stand te houden rechten bedoeld de WUP het recht op wachtgeld en uitkering in stand te houden, waarvan de duur bepaald exclusief WW-bodem.

Met de voorgestelde wijziging van de WUP wordt bereikt dat uitsluitend de oorspronkelijke bedoeling van de WUP verzekerd blijft.

6. Artikel VI

Als gevolg van de invoering van de WW-bodem zou het kunnen voorkomen dat de wachtgeldgarantieregeling van artikel 5 van het SBK-RO voor betrokkenen minder gunstig zal zijn dan het RWB en de UR per 1/4/1991. Een dergelijke consequentie zou niet overeenstemmen met de geest van het SBK-RO. Er is dan ook voor gekozen om de garantie te verlenen dat recht op een wachtgeld of uitkering bestaat ingevolge het RWB of de UR zoals deze zullen gaan luiden op de dag van inwerkingtreding van dit besluit.

7. Artikel VII

De overgangsbepalingen met betrekking tot het RWB, de UR en de Koninklijke Besluiten van 23 november 1972, strekken ertoe te bewerkstelligen dat de bij dit besluit gewijzigde bepalingen eveneens van toepassing zijn op de wachtgeld en respectievelijk de uitkeringen, die voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit reeds zijn toegekend en die tot na deze datum voortduren. Daartoe dienen van alle op 1 april 1991 lopende wachtgeld en uitkeringen de duur te worden herberekend. Ingeval de aldus berekende duur langer is dan de oorspronkelijke toegekende duur, wordt deze laatste verlengd met het verschil tussen beide.

Ten aanzien van op basis van de UR en het Koninklijk Besluit van 23 november 1972 (Stb. 1986, 493) toegekende uitkeringen die vóór 1 april 1991 vervallen of vervallen zijn verklaard en na deze datum voor de

resterende duur worden toegekend, geldt dat deze in voorkomend geval op overeenkomstige wijze als de op die datum nog lopende wachtgeld en uitkeringen worden verlengd.

8. Artikel VIII

De hier geformuleerde overgangsbepalingen zijn noodzakelijk in verband met het gegeven dat de bepalingen die in artikel 6a RWB zijn opgenomen wat betreft de vaststelling van de in aanmerking te nemen diensttijd en de verrekening van een eerder toegekend wachtgeld of toegekende uitkering, uitsluitend verwijzen naar het nieuwe artikel 6a RWB en het nieuwe artikel 8a UR. In die nieuwe bepalingen gaat het om de aanspraken die op overeenkomstige wijze neergelegd waren in de oude (gewijzigde) artikelen 6 RWB en 8 UR.

Het wachtgeld en de uitkering die ingevolge die oude bepalingen waren toegekend, dienen op dezelfde wijze te blijven verrekend als voor de inwerkingtreding van dit besluit werd gedaan en opnieuw in het nieuwe artikel 6a RWB is bepaald.

9. Artikel IX

Bij de totstandkoming van overgangsmaatregelen ingevolge het eindigen van de werking van de TrWWV heeft voor ogen gestaan dat die voorziening niet als verworven recht kan worden beschouwd, zodat er bij belanghebbenden geen verwachtingen kunnen bestaan ten aanzien van het verkrijgen van een uitkering ingevolge de TrWWV na de in die regeling neergelegde vervaldatum. Voorts is het in het belang van een goede uitvoering dat een overgangssituatie zo kort mogelijk duurt.

Anderzijds evenwel dient zoveel mogelijk te worden tegemoetgekomen aan het rechtszekerheidsbeginsel, zodat de op basis van de TrWWV reeds toegekende aanspraken na de datum van het vervallen van de TrWWV zoveel mogelijk ongewijzigd gehandhaafd blijven.

Op grond van het voorgaande is geen overgangsregeling getroffen ten behoeve van de belanghebbenden die, indien de werking van de TrWWV opnieuw zou zijn verlengd, binnen een bepaalde periode aanspraak zouden hebben verkregen op een uitkering ingevolge die regeling, waarbij de gezamenlijke duur van de uitkeringen – dus die ingevolge de ontslaguitkeringsregelingen in samenhang met die ingevolge de TrWWV – de aanspraken op basis van de ingevolge dit besluit gewijzigde ontslaguitkeringsregeling te boven zou gaan. Op deze belanghebbenden zijn de gewijzigde ontslaguitkeringsregelingen met ingang van de inwerkingtreding van dit wijzigingsbesluit van toepassing.

De op basis van de TrWWV toegekende uitkeringen die voortduren tot na 1 april 1991, blijven wat betreft de duur en hoogte van die uitkeringen onverkort gehandhaafd. Op die uitkeringen wordt echter overigens de UR van toepassing, met uitzondering van de bepalingen die uitsluitend van toepassing waren op de korte uitkering, zoals de UR deze tot 1 april 1991 kende. Voorts wordt een uitzondering gemaakt voor artikel 19 van de UR. Ingevolge dit voorschrift heeft belanghebbende namelijk gedurende de periode van aanspraak op een uitkering wegens ontslag ingevolge de UR, in het geval van ziekte recht op een afzonderlijke uitkering. De ontslaguitkering ingevolge de UR wordt dan opgeschort. Onder het regime van de TrWWV had een belanghebbende in de zin van deze regeling een dergelijke aanspraak bij ziekte niet. Met het uitzonderen van artikel 19 wordt een verruiming van aanspraken voorkomen.

Hetgeen in de vorige alinea is gesteld met betrekking tot onverkorte handhaving geldt eveneens ten aanzien van toegekende uitkeringen die voor de datum van inwerkingtreding van dit besluit zijn beëindigd en die op of na die datum ingevolge artikel 5, vijfde lid, TrWWV zouden

herleven, alsmede ten aanzien van uitkeringen ingevolge de TrWWV die vóór de datum van inwerkingtreding van dit besluit vervallen zijn verklaard en waarvan na deze datum de beschikking tot vervallenverklaring wordt ingetrokken.

Ten slotte wordt ten aanzien van de op basis van de TrWWV toegekende uitkeringen opgemerkt dat het voornemen bestaat om, voor zover deze uitkeringen zijn gerelateerd aan het relevante sociale minimuminkomen, die uitkeringen aan een inkomenstoets te onderwerpen, indien ten aanzien van overeenkomstige ambtelijke ontslaguitkeringen een inkomenstoets wordt ingevoerd. De invoering van een dergelijke inkomenstoets ten aanzien van de alsdan nog voortdurende TrWWV-uitkeringen zou door de belanghebbenden als een inbreuk op verworven aanspraken kunnen worden ervaren. Ten einde op basis van de huidige overgangsbepalingen geen ongerechtvaardigde verwachtingen op te roepen, wordt reeds thans – hoewel dit in de huidige overgangsbepalingen nog niet tot uitdrukking kon worden gebracht – gewezen op deze toekomstige mogelijkheid.

10. Artikel X

In afwijking van het gestelde bij artikel IX is ter tegemoetkoming aan de verlangens van de centrales van overheidspersoneel een overgangsvoorziening getroffen voor een beperkte categorie belanghebbenden. Het betreft degenen die reeds voor de stelselherziening sociale zekerheid (1 januari 1987) in het genot waren van een wachtgeld en die indien de TrWWV opnieuw zou zijn verlengd, op grond hiervan aanspraken op een uitkering zouden krijgen. Voorts dient hun wachtgeld, al dan niet verlengd op grond van artikel VII, tweede lid, van dit besluit, te verstrijken gedurende de periode van 1 april 1991, de dag na beëindiging van de TrWWV, tot 1 april 1993, de voorgenomen datum van invoering van de tweede fase van de WW-bodemvoorziening. De hier bedoelde belanghebbenden hebben direct aansluitend op het verstrijken van het wachtgeld recht op een overgangsuitkering. De hoogte van deze overgangsuitkering is over een maand gelijk aan het minimumloon, maar echter nooit meer dan 70% van de bezoldiging. De duur van de uitkering is in beginsel een jaar. Per 1 april 1993 worden echter alle dan nog lopende overgangsuitkeringen beëindigd. Een en ander houdt in dat overgangsuitkeringen die ingaan na 1 april 1992 een kortere duur zullen hebben dan een jaar. Op de hierbedoelde belanghebbenden die aanspraak hebben op een overgangsuitkering is het Rijkswachtgeldbesluit 1959 zoveel mogelijk van overeenkomstige toepassing.

De Minister van Binnenlandse Zaken,
C. I. Dales